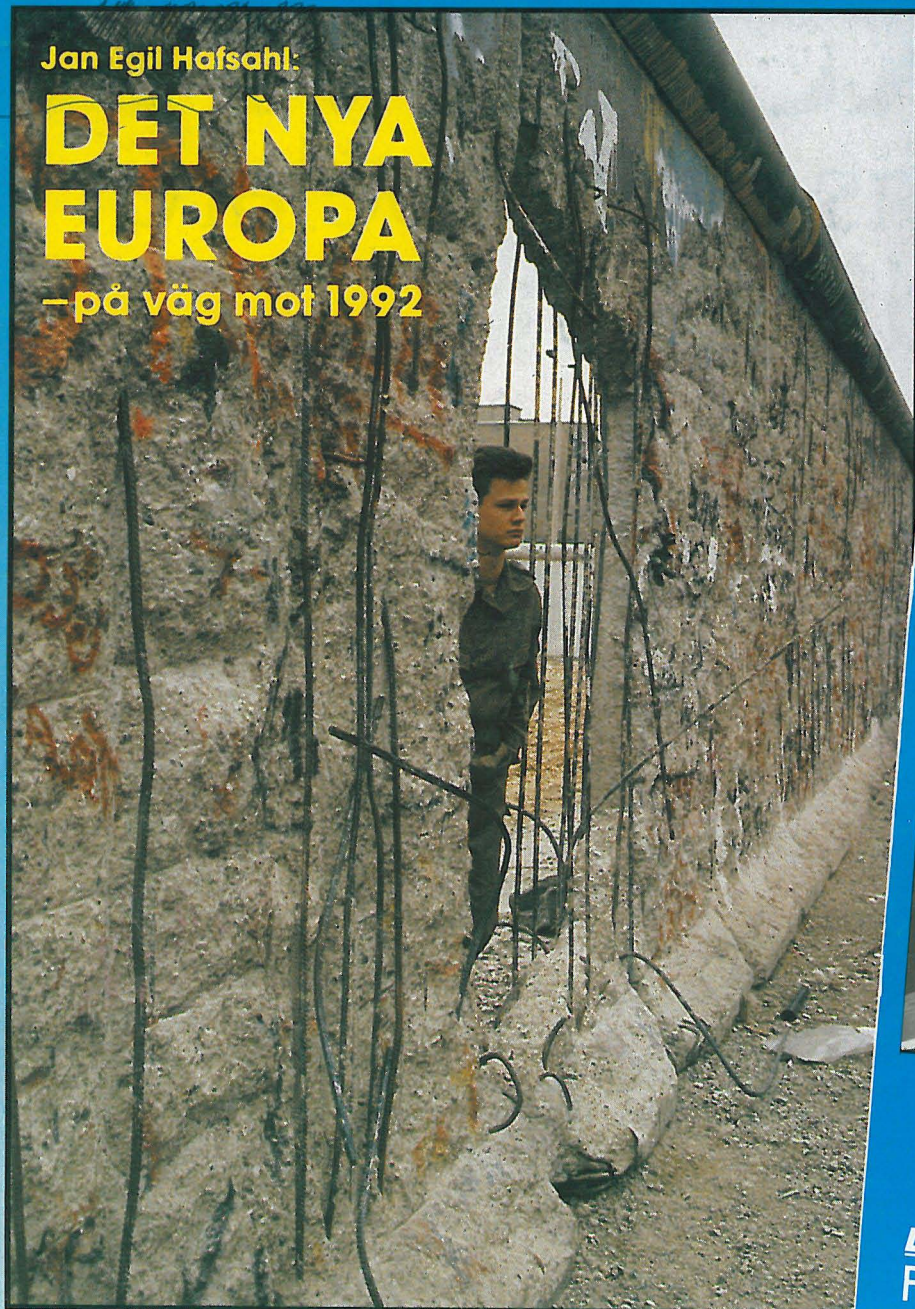

MIDNATTSROPET

Jan Egil Hafsahl:

DET NYA EUROPA

—på väg mot 1992

En ung östtysk gränssoldat tittar förväntansfullt mot väst genom den söderslagna Berlinsmuren.
Foto: PER ARNE IMSEN

Nytt lagförslag:
"Kriminalisering
av ofillbörlig
psykisk
påverkan"

Se ledaren

BÄLLSTA
MISSIONSCENTER
växer så det knakar

Dominikanska Rep:
FÅNGARNA DÖMDA I
HÖGSTA DOMSTOLEN
Nu intensifieras
kampen
internationellt!

Midnattsropet jubilerar i år!

MIDNATTSROPET

30
ÅR

EN LIVSLÅNG KAMP FÖR

FÖRSAMLING

sanningens stödjepelare och grundfäste

Nedanstående utdrag är från artiklar av ARNE

IMSEN som publicerades åren 1958–59 i tidningen "Ett" med pastor Ragnar Ljungqvist som ansvarig utgivare. Den var organ för stockholmsförsamlingen "Kristen Gemenskap", i vilken artikelförfattaren, och sedermera tidningen MR:s grundare och chefredaktör, var medlem åren innan kallelsen utanför lägret och maranata-väckelsen tog överhand.

Alla organiserade försök att blockera eller isolera enskilda och grupper av på Jesus Kristus troende, vars ärliga vilja är, att i liv och handling stå till Guds förfogande äger icke några förutsättningar att lyckas någon längre tid. Så enkelt är det förvisso inte att neutralisera gudagripna, men för partibeteckning respektlösa människor.

”Sanningen kan man endast begrava till en tid. Den kan vara kusligt nagelfaren och tyst. Men i sin kammar, bakom stenar och sigill, bidar den tiden för sin uppståndelse. Utan någon människas medverkan bereder himmelens sändebud vägen för dess framträdande. Isolering stenar kastas åt sidan, och mänskliga planer och beräkningar tillintetgöras. Under det att alla — be-lackare och försvarare, följare och efterföljare, övervakare och rapportörer — slumrar på sina läger. Medan ljuset bryter fram till en ny dag, utför Gud sitt underbara verk.”

”Församlingen är ingen och kan heller aldrig bli någon organisation. Den är en organism; en levande kropp där Jesus själv är huvud. Härvidlag kan det icke ha någon betydelse om man ser saken från lokal eller universell synvinkel. På var-

je plats i vårt land finns det flera grupper av kristna be-kännare, men därför existerar icke flera Guds församlingar. Församlingen består av de på Jesus Kristus troende; sedan må dessa höra hemma i vilka kristna organisationer som helst.”

”Om alla kyrkomurar raseras, kommer Guds församling därav aldrig att skadas. Den står på mycket säkrare fundament. Pris ske Gud! ”

(Ur artikeln *Splittring eller enhet*, oktober 1958)

”Hur ställer sig den samlade svenska kristenheten i allmänhet och de sk fria rörelser i synnerhet till väckelsefrågan idag? Alla tycks vara rörande eniga om de skriande behoven av en gudomlig uppenbarelse, men då man börjar skärskåda motiven som inspirerar till denna förbuden, finner man så alltför ofta det inrotade samfundstänkandets själviska bevekelsegrunder. Även om det icke sägs, så sätter man i praktiken gränsen vid den egna kyrkporten, varför frågan om väckelse får inskränkt betydelse för olika kristna be-kännare. Varje samfund och rörelse har ju så småningom utvecklat sina särdrag och måste för att kunna fortleva vårda sina traditioner. Icke mindre väsentlig har frågan om de egna finanserna blivit. Det är nämligen högst betydelsefullt för samfundsäran och

partipropagandan kunna bevisa, att man överlägset för-svarar ställningen som stor, större eller störst. Styrkan mäts numera i huvudsak med penningars värde och numerärs storlek. Alla vill ha väckelse, men förbehåller sig samtidigt rätten undanhålla dessa ting eldens prövning. Varje kyrka tar mycket gärna mot väckelsen bara den respekterar de villkor och önskemål självbevakelsedriften dikterar. Tar man sig tid att studera väckelsernas historia, så får man i sanning mycket överraskande informationer om de oerhörda religiösa strider och problem, som föregått och i mycket stor utsträckning följt varje ny väckelse. Då »det nya» uppenbarar sig, så har den närmast föregående väckelsens folk och ledare varit dess svåraste motståndare och förföljare. Det är väl i detta tragiska förhållande vi har den djupaste orsaken till den religiösa språkförbistringen. Skall historien upprepas?”

”Kan man över huvudtaget organisera den lokala församlingen och bibehålla friheten? Jag menar då givetvis den frihet, som är ett verk av Anden och ett uttryck för hans förblivande närvaro. Upphör strängt taget icke församlingen att vara bibliskt fri då man tar sig för att konsolidera och organisera? Jag fastslår inte något, utan låter frågorna falla för läsarens omdöme. Dock

NGEN-

vill jag framhålla som min övertygelse att tyngdpunkten ständigt måste vara de andliga realiteterna. De närvarande bestyren får icke tillåtas hämma och hindra de tillkommande krafternas verksamhet. Tyvärr blir som regel den organisatoriskt uppbyggda verksamheten ett maktblock mot Andens fria verk. ”

(Ur artikeln *Fria församlingar I*, 1959)

”Vi behöver i sanning uppleva en revolution i församlingslivet, så det blir klart var vi befinner oss. Hur har det varit, och hur är det? Har vi gått framåt i Ande eller har nya trältdomsok smugit sig på oss? Församlingen är ju platsen där Gud vill uppenbara sig för sitt folk. Denna uppenbarelse är icke bunden till någon viss plats, eller något utvalt rum. Jesus har sagt: »Var två eller tre äro församlade i mitt namn är jag mitt ibland dem».

Allt fler och allt vackrare kyrkor uppföres i vårt land. Med nit och uthållighet görs stora uppoffringar på detta område. Nya och vackra kyrkor löser emellertid inga andliga problem. Kanske det rentav vore nyttigt att kanalisera denna energi in på andra mer avgörande områden. »Han bor icke i tempel, som äro gjorda av människohänder». Vackra tempel och katedraler kan skapa religiös stämning och andakt men icke andlig frihet. Vill det icke gärna upp-

stå spänning mellan dessa själiska produkter och Andens verk? »Hans tempel ären I». Den helige Ande vill icke vara en passiv åskådare i våra kyrkor under liturgiskt fulländade gudstjänster, där själisk rörelse framalstras av rummets stil och tonernas skönhet. Nej, Anden vill bo i och verka genom oss. Då blir gudstjänsten underbart rik och givande var helst de heliga kommer tillsammans. Måne de ståtliga kyrkorna skall bli de fria församlingarnas gravkammare?

Å andra sidan finns det människor som idealiserar det primitiva och skapar romantik kring flydda dagars väckelsemöten. Den yttre ramen tycks vara det väsentliga, och den är alltid densamma med till trängsel fyllda småstugor, där ingen kunde sjunga eller spela för offentliga framträdanden men medverkade ändå, ty Anden var verksam. Ingen kunde predika, men varje frälst, broder som syster, var beredd göra sin insats med personliga vittnesbörd. Alla vet vi, att det skedde ofantligt mycket i dessa sammankomster. Varför? Säkertligen icke därför att allt var så primitivt. Det var nog den starka längtan efter Gud, som var orsaken till den mäktiga uppenbarelsen av hans nåd. När de livlösa kyrkorna med förakt slöt sina portar samlades skarorna i hemmen eller profana lokaler och Gud verkade

mäktigt. Anden låter sig ej bindas vare sig i stora kyrkor eller små stugor. »Vinden blåser vart den vill».

Skulle det andliga läget undergå någon förbättring om kyrkorna överlämnades och folket samlades till stugmöten? Jag tror icke det, och detta påstående kan verka som en motsägelse till vad jag förut sagt. Vilka yttre arrangemang vi än vidtar kommer allt förbli likadant. Rummet har sakligt sett ingen betydelse. Frågan är icke *var* vi samlas, men *hur* och *varför* vi samlas. Den fria församlingen är icke bunden till något rum. Jesus är mitt ibland dem, var de än kommer tillsammans. Villkoret är att Jesus alltid får vara målet för vårt församlande. ”

”Salen i den övre våningen blev kyrkan med de bedjande lärjungarna. Det är denna förvandling våra kyrkor, stora och små, behöver få vara med om. Först då kyrkorummet blir en verklig bönesal, kan det tjäna sitt syfte. Det var från bönesalen det himmelska dånet gick ut, och det var över den skara, som var samlad där härlighetens Herre utgjöt sin Ande. I bönesalen skapades den fria församlingen, och där är alltså de förnyande och uppehållande krafterna verksamma. Bönesalen är den fria församlingens kraftcentral. ”

(Ur *Fria församlingar, II*, 1959)

DETTA ÅR fyller tidningen Midnattsropet trettio år, och dess grundare, chefredaktör och ansvarige utgivare fyller sextio.

Som medarbetarestab känner vi tillfredsställelse, stolthet och glädje över att det väckelsebudskap han förkunnade för trettio år sedan, kan vi frimodigt publicera idag, och konstatera att om det på något vis ändrats, så är det i fördjupad skärpa och analys.

Under kommande nummer detta år, kommer vi att publicera några utdrag ur artiklar som skrevs de första åren Maranataväckelsen bröt fram. Detta får ses som en liten hedersbevisning till jubilarer Arne Imsen, som hör till en mycket sällsynt kategori förkunnare.

Nämligen den som inte anpassar budskapet efter tidens krav, utan håller sig till sin ursprungliga vision – vad det än kostar.

PER ARNE
IMSEN

Buggning av telefonerna, pejling av bilarna, videoövervakning vid vägarna, utvidgning av angiverilagen, åsiktsregistrering på arbetsplatserna, stats-tjänstemäns hemliga samtal med barnen, ja, listan skulle kunna göras mycket lång på de metoder, nya lagar och lagförslag som staten styr och kontrollerar medborgarna med i vårt land.

Skulle allt tillkommit över en enda natt, så hade naturligtvis folket rest sig och frågat om polisstaten är här...

Rätt utportionerad, vid lämpliga tidpunkter och pedagogiskt förklarad i massmedia av lagstiftarna, har statens makt successivt vidgats på bekostnad av de medborgerliga fri- och rättigheterna. De säljande argumenten är ofta omsorg om barnen, grov brottslighet, etc. Men de bakomliggande motiven har med generande tydlighet lyst fram speciellt då det gällt lagar och generalklausuler som handlar om barnens rätt. Ödesdigra lagförändringar har överfört föräldrarätten till staten. Det har i många artiklar tidigare belysts i denna tidnings spalter.

Rättigheter utan verklig substans

Visserligen finns fortfarande grundlagsbefästa mänskliga fri- och rättigheter på yttrande-, åsikts- och religionsfrihetens område kvar i lagtexterna, men genom ny praxis och luddiga lagar på andra områden äventyras medborgarnas rättssäkerhet.

NYTT LAGFÖRSLAG

Inskränkning av religionsfriheten i demokratins namn

- Vad är religionsfrihet för en kristen yngling som av samvetsskäl inte kan göra militärtjänst?
- Vad är religionsfrihet för kristna föräldrar som vill uppfostra sina barn enligt den bibliska mönsterbilden?
- Vad är religionsfrihet för en förkunnare som vill framhålla vad bibeln säger om homosexualitet?
- Vad är religionsfrihet för en lärare som vill vittna på sin arbetsplats?
- Vad är religionsfrihet för en läkare eller sjuksköterska som vägrar att medverka vid aborter?

Religionsfrihetslagens formulering från 1951 om: "rätt att utöva sin religion" visar sig vara en ganska substanslös formulering, som möjligen lagskyddar den medborgare som vill gå till kyrkan.

Efter ett antal år med försåtlig socialistiskt antikristlig infiltration i lagstiftningen, kommer nu ett okamouflerat frontalangrepp mot all sann levande tro i ett nytt lagförslag. Man vill påskina att hotet för samhället är de marginella medborgargrupper som utgörs av de små, så kallade "sekterna".

När hotbilder utmålas av makthavare är det sällan, just makthavare och deras växande makt, som utgör hotet. Nej, hotet för det moderna samhället, är de fundamentalistiskt bibeltroende grupperna. De som söker sin ära i att förkroppsliga en kristen livsstil och lära sina barn kristna dygder. D v s vakna, nyktra samhällsmedborgare som inte är nedsövda av en materialistisk ideologi, utan har förmåga att tänka klart.

I detta sammanhang kommer jag osökt att tänka på vad Paulus säger i sitt andra brev till tessalonikerna (2:7): "Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam, **allenast måste den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen. Sedan skall den Laglöse träda fram...**"

Tendensen är uppenbar, och i det nya lagförslaget som citeras nedan ski-

ner de underliggande motiven fram med all önskvärd tydlighet.

Motionen till riksdagen 1989/90: Ju603 av Kjell-Arne Welin och Margareta Fogelberg, handlar om "kriminalisering av otillbörlig psykisk påverkan". Här följer några citat ur denna: "Ett *numera omfattande erfarenhetsmaterial ger anledning att fästa riksdagens uppmärksamhet på såväl de värvningsmetoder sekterna använder sig av, som på de skadeverkningar deras agerande i alltför många fall leder till.*"

Så talar man i allmänna ordalag om "nyreligiösa" rörelser som alla har gemensamma drag. De har en ledare, deras verksamhet är hårt inriktad på medlemsvärvning, de har insamlingar av medel, försäljning av olika slags produkter som ofta tillverkats av medlemmar som är oavlönad arbetskraft. Produkterna kan därför avyttras med betydande överskott.

Speciellt misskrediterande för "sekterna" är deras uppsökande verksamhet bland ungdomar och att de gemensamma ekonomiska tillgångarna går till den s k "sektens" verksamhet.

"Sådana former av manipulation står i strid med våra grundläggande demokratiska värderingar, som bygger på i verklig mening (?) fri åsiktsbildning. Till stöd för dem kan inte religionsfriheten åberopas."

"Dem" i ovanstående citat, åsyftar alltså alla kristna som i någon mån försöker förkroppsliga den urkristna församlingens gemenskapsideal.

Motionärerna har i Kyrkans tidning nr 7-90 förtydligat vilka grupper som framför allt avses i deras hemställan. De betonar att den verksamhet som avses inte har något med religion att skaffa. De talar om "avarter" och "icke trovärdiga personer som går under reli-

gionens täckmantel för att förleda människor”.

Avarter — i förhållande till vad då? Och av vem och hur avgörs vilka som är trovärdiga personer?

Kjell Welin går rakt på sak och säger: *”Det finns rörelser idag som sysslar med helbrägdagörelse enligt löpande-bandprincipen. Livets Ord har onekligen utmärkt sig. Men det finns rörelser som är långt värre och då tänker jag främst på Scientologikyrkan och Maranata.”*

De två riksdagsmännen avslutar sin motion med en hemställan om att riksdagen beslutar att till tredje kapitlet, 5:e paragrafen brottsbalken foga ett nytt stycke av följande lydelse: *”Den som lockar, förleder eller övertalar någon att inträda eller kvarstanna i sekt, kult eller annan liknande sammanslutning och därvid begagnar personligförändrade metoder för att åstadkomma eller vidmakthålla underkastelse under sammanslutningens ledning och lära, dömes för otillbörlig psykisk påverkan till dagsböter eller fängelse i ett år.”*

Varje förening, politisk sammanslutning eller parti av något slag som tror på sitt eget budskap, söker naturligtvis locka och övertala människor till inträde i föreningen. Detta hör till vår grundlagsskyddade rätt till fri åsiktsbildning. En metod som även riksdagsmännens eget parti tillämpar, inte minst i valtider.

Att ”personlighetsförändrande metoder” som gör exempelvis en knarkare eller en alkoholist fri från sina laster, samt gör tjuven eller materialisten till en glad givare, skulle vara en fara för samhället är ju helt orimligt. Den rappakalja som motionen serverar visar bara i vilket förljuget mörker dessa två folkvalda riksdagsmän lever, i sin egen riksdagsvärld, långt borta från verkligheten. Möjligen har motionen skrivits i en indignerad och upphetsad sinnesobalans efter läsningen av snyftreportage i Expressen eller Aftonbladet.

Samhällsfarlig urkristendom?

I Apostlagärningarnas andra och fjärde kapitel finns det ursprungliga och äkta beviset på att det kristna kärleksbudskapet kan och skall omsättas i praktiken. Det står i Apg 4:32-35: *”Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla. Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus*

PÅSKPROCESSION I STOCKHOLM

Den som tror att processioner till påsk hör katolska kyrkan till, följer inte med i utvecklingen. Numera anordnar katolska kyrkan på Södermalm i Stockholm varje år en vandring från Stortorget till anrika »Kalvarieberg». De kristna friförsamlingarna på Söder är också med i arrangemanget. Hittills har Södermalmskyrkan inte velat vara med, så att alla kristna tillsammans kan värda den viktiga påsktradition som vandringen till Stockholms Golgata blivit för de religiösa i huvudstaden.

NEJ TACK TILL DAGIS!

Efter intensiva ansträngningar att skapa statlig barnomsorg, så att ingen av föräldrarna ska hindras satsa på yrkeskarriär, gjordes »eftervälsundersökningar» om vilken form av omsorg för barnen som föräldrarna menar är bäst, berättar tidningen Dagens Nyheter i en notis.

Något chockerande och genant för politikerna kom svaret från två tredjedelar av de tillfrågade: Barnen mår bäst av att vara hemma hos mamma och pappa! Uppfattningen att barn har det bäst på dagis finns endast hos socialdemokratiska väljare med akademisk examen...

KVINNOSYNYN I G.T.

I en motion har ett antal riksdagsmän från samtliga sex partier som representeras i riksdagen gjort en framställan om att man i nya bibelöversättningen av Gamla testamentet, som beräknas vara klar 1997, ska föra in en »belysande» kommentar om att dess kvinnsyn är annorlunda än den vi har idag — och följaktligen underförstått oacceptabel.

Riksdagens kulturutskott avvisar förslaget, och påpekar att Gamla testamentet hade annorlunda syn även på relationerna arbetsgivare-arbetsstagare och föräldrar-barn.

KRISTEN REDAKTION?

Den »kristna rikstidningen» Dagen låter på ledarsidan meddela att de flesta i redaktionen har en förankring i den kristna världen. De uppges vara en tillgång för tidningen.

sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och men delade ut därav, så att var och en fick efter som han behövde.”

Oj, vilken samhällsfarlig sektarism den urkristna församlingens representerade! Denna sanna uppenbarelse av levande kristendom är något som makthavarna fruktar, nu som då. Kjell Welins och Margareta Fogelbergs historiska förfäder talade också makt-språk. De förbjöd församlingen att verka och sprida sin lära. Men apostlarnas ståndpunkt var rak och klar: *”Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma*

AGANS BETYDELSE

Så här, tio år efter det att lagen om förbud mot aga antogs, konstaterar professor Åke Edfeldt att var sjätte 17-åring har slagit sina föräldrar. Barn som slår finns i alla slags familjer och i alla miljöer och samhällsskikt. Edfeldt menar att tonåringar som slår sina föräldrar nästan alltid fått stryk under uppväxten.

Enligt en artikel i Socialnytt redan 1987, har man märkligt nog i statens egen utredning om ungdomsbrottslighet, samlade i rapporten »Unga lagöverträdare» funnit att »de kriminella pojkar som senare blivit våldsvärkare, har som barn fått mindre stryk än andra. De har växt upp i en miljö utan normer, och fått en inkonsekvent uppfostran. Deras föräldrar har inte orkat med sina barn, och inte tagit dem till sig. Dessa pojkar har haft sämre familjebetingelser än dem som inte blivit våldsvärkare.”

Kristina Humble, känd forskare och psykologdocent som myntade begreppet »aniaramänniskan» om framtidens känslolokala existenser, kommenterar:

—Detta fynd är egendomligt, många skulle vara benägna att tro att dessa pojkar fått mycket stryk.

Kristina Humble är besviken över att hederliga forskningsrön avvisas som omöjliga för att de inte passar in i de politiska ställningstagandena. T ex agalagen.

EN KRIGSHJÄLTE HYLLAS

Sexhundra galakladda patrioter samlades i Grand Hyatts balsal i Washington för att fira överstelöjtnant Oliver North, villkorligt dömd för tvivelaktiga transaktioner i Iran-contrasskandalen. Den dömda hjälten har blivit den kristna politiska högerens symbol för behjärtansvärd kamp mot kommunismen. Hyllningar från en rad kända personer, bl a Richard Nixon och Bob Hope lästes upp. North, som går under smeknamnet »Ollie» bland sina vänner, presenterades av sin egen pastor, Brian Cox, som »inte enbart en patriotisk amerikan som älskar sitt land, han älskar sin Gud också.»

DN-korrespondenten Benjt Albons berättar hur galafestens känslor bäst sammanfattades av TV-pastorn och f d presidentkandidaten Pat Robertson i ett tal till kvällens hjätte:

— Vi älskar dig, du är en framstående marin-soldat, en framstående kristen och en stor amerikansk hjätte. Du har stått upp för friheten och varit villig att betala priset för det, precis som folken i Östeuropa och våra förfäder...

eder mer än Gud, därom mån i själva döma, vi för vår del kunna icke underlåta att tala, vad vi har sett och hört”.

Samma besked, utan att ge avkall, på sin historiska uppgift och kallelse ger församlingen i Sverige 1990.

Vilken väg samhället går är helt uppenbart. Den antikristliga eran Uppenbarelseboken talar om är redan här, med sina krav på underkastelse och lojalitet i ett allt mer totalitärt system. Men församlingen måste följa sin Herre, och ta de konsekvenser det innebär att inte låta sig märkas på pannan eller handen av Vilddjuret.

DET NYA EUROPA PÅ VÄG MOT 1992

»1992 är inte bara en tidpunkt. 1992 är ett program och en strategi.»

Det är en av förgrundsgestalterna för utformningen av det som i många år varit profetia, men som vi nu klart ser uppfyllas inför våra ögon, som så uttrycker den planerade utvecklingen. Det gamla romarriket får liv igen...

För att riktigt förstå innehållet i den utveckling vi idag ser i Europa — kunna skära igenom den informationsmängd som kontinuerligt möter oss — och se det profetiska i händelserna, är det nödvändigt med en viss historisk bakgrund. Det är den historiska rotlösheten som lägger ett dimdis över samtiden och förmörkar framtiden. Ord som »europatänke» och »europaidé», är inte heller av nytt datum, även om de allt oftare förekommer i den politiska debatten.

Begreppet »Europa» har funnit olika uttrycksformer genom historien. För att skapa en möjlig översikt, kan vi tala om fyra huvudpunkter.

1. De olika europeiska rikenas kamp mot »yttre fiender» till försvar för det man ansåg vara »europeisk tradition».

2. De enskilda europeiska rikenas kamp för herravälde.

3. De olika »europeiska allianserna» för att bekämpa en sådan hegemoni.

4. De olika ländernas strävanden att skapa en gemensam union av alla europeiska länder.

Från Karl Martell till 1:a världskriget

I samtidens dokumentation blev *Karl Martells* seger över araberna vid Tours år 732

framställd som en seger för »Europa».

Det var detta Europa som genom krig och erövring utvecklade sig till *Karl den stores* frankiska rike, som gjorde anspråk på att bli en europeisk arvtogare till Romarriket. Att kejsarvärdigheten kopplades samman med rollen som katolska förkämpar, ökade legitimiteten för att bruka makt till att utvidga rikets geografiska gränser.

På samma sätt som karolinerna försökte också *Otto den Store* och hans efterföljare skapa ett dominerande »europeiskt» rike. Genom våld och brutalitet blev också »Det heliga romerska riket» grundlagt efter erövringen av Italien och kejsarkröningen år 962. Riket blev av samtiden betraktat som arvtogare av det karolinska kejsarriket, även om det hade en helt annan geografisk och befolkningsmässig basis, eftersom kärnområdet låg åtskilligt längre österut.

De tysk-romerska kejsarna övertog *Karl den stores* roll som kristendomens försvarare för ett »kristet» Europa mot icke-europeiska erövare som turkar och mongoler. Efterhand som påvekyrkan utvecklade sig till att också bli en världslig makt som rivaliserade med kej-

sarmakten, försvann det mesta av kejsarnas missionsiver. Nya starka statsbildningar växte också fram — i första hand Frankrike och England.

Napoleon I satte definitivt stopp för »Det heliga romerska riket» av tysk upprinnelse — samtidigt som napoleonkrigen gjorde tappra försök att upprätta ett nytt romerskt rike, nu i fransk tappning. Detta försök blev mött med en stark antifransk maktkoalition som till slut artade sig att bli en »europeisk allians» mot *Napoleon*, vilket ledde till hans fall.

Wienerkongress

På *Wienerkongressen* möttes representanter för de olika europeiska makterna för att ställa i ordning »Europa», till tonerna från Beethovens nykomponerade kantat »Europa ist geboren». Wienavtalen som blev upprättade mellan Storbritannien, Ryssland, Österrike, Preussen och senare också Frankrike, höll bara i c:a 40 år, då »ordningen» mera var baserad på stormakternas egna intressen än önskan om en europeisk enhet.

Så följde den preussisk-österrikiska och de tysk-franska krigen. Den katastrof *första världskriget* utgjorde för de flesta europeiska länder, överbevisade de olika regeringarna i Europa om att freden måste tryggas på ett mera effektivt sätt. De olika stormakterna hade dock olika och ofta motstridiga intressen, speciellt betingade av deras *kolonialpolitik*. De olika koloniernas frigörelse i vårt eget århundrade bör inte glömmas, när statistiken för utvecklingen vi idag ser i Europa ska redovisas. De utgjorde nämli-

gen viktiga hinder på vägen mot »Europas förenade stater.»

Bortsett från enstaka förelöpare som *Saint Simon* och *Victor Hugo*, var det först tiden efter första världskriget tanken på ett bättre politiskt samarbete de europeiska staterna emellan började göra sig gällande.

Av mellankrigstidens europaidéer, möter vi bl a polacken *Josef Pilsudskis* dröm om »ett tredje Europa» byggt på den »jagielloniska» traditionen om ett stort rike mellan Östersjön, Adriatiska havet och Svarta havet, omfattande också Vitryssland och Ukraina, medan »Donau-Europa», var nog ett alternativ presenterat av ungraren *Elemér Hantos*, tankar som snabbt blev torperade av ett Sovjetunionen som snabbt ökade i makt.

År 1923 utkom boken »Pan-europa», författad av greve *Richard Coudenhove-Kalergi*, där *Kalergi* bl a framställer teorin om en konfederation av hela Europa (förutom Sovjet och Storbritannien), med bl a full tullunion. *Kalergi* grundlägger också samma år »den paneuropeiska väckelsen». (*Kalergi* blev för övrigt den förste som tilldelades Karlspriset (1950), ett pris som utdelas för förtjänstfullt verkande för Europas enande.

En av *Kalergis* nära medarbetare, den franske utrikesministern *Aristide Briand* framställde år 1929 tankar om »de förenade europeiska staterna» för Folkförbundet, som då bestod av 27 europeiska stater. Tankarna som *Briand* framställde, väckte stort intresse, och bl a den tyske utrikesministern *Gustav Stresemann* gav *Briand*

Text:
JAN EGIL
HAFSAHL

fullt stöd. Folkförbundet bad de två ministrarna att utarbeta mer detaljerade planer, men hela projektet grundstötte på osäkerheten om huruvida Sovjetunionen skulle vara med i gemenskapen eller inte, samt den ökande ekonomiska krisen ute i Europa.

Det germanska riket av Tysk nationalitet

Den fredsordning *Versailleskonferensen* hade kommit fram till, och som Folkförbundet skulle svara för att den blev åtföljd, skulle snart visa sig maktlös i kampen för att bevara freden. En ny »Europatanke» skulle snart överskugga Briands förslag. I Adolf Hitlers »Europaidé» — ett germanskt storrike, skulle »rasen» bestämma rikets gränser. I öst skulle gränsen gå mellan germaner och slaver, dock så att det baltiska området, Polen, Tjeckoslovakien, Balkanlandet, stora delar av Ukraina och dessutom Krim skulle tillhöra »Europa» och »germaniseras» genom systematisk utrotning av den infödda slaviska befolkningen. De andra »icke-germanska» folken i Sydost-, Syd- och Sydväst-Europa, inklusive Italien, Spanien och Portugal, hade ingen självständig ställning i Hitlers Europabild, men gick in som halvantonoma enheter, kontrollerade av »Riket». De »germanska» länderna i Nordväst-Europa skulle därmed få privilegiet att bli inlämnade som provinser i »Det germanska riket av tysk nation».

De händelser som ledde fram till det tredje rikets fall, är ointressanta för vårt studium. Vi bara konstaterar att vid krigets slut står de allierade tillbaka som »seger-

herrar», med de »tre stora» i främsta ledet.

Den 4 och 11 februari 1945 möttes stormakterna Storbritannien, USA och Sovjetunionen, representerade av Churchill, Roosevelt och Stalin i *Jalta*, för att förbereda freden i Europa, och dryfta den framtida behandlingen av Tyskland efter det oundvikliga nederlaget.

De »tre stora» beslutade att dela Tyskland i fyra militära ockupationszoner, där var och en fick sin zon — och den fjärde »tilldelades» Frankrike.

Uppdelningen av Tyskland i zoner, betydde i realiteten en varaktig delning av Europa i öst och väst. Skiljelinjen tvärs genom Tyskland medförde också att Europa blev delat i två säkerhetspolitiska zoner, och att de politiska band som redan existerade, till större delen blev avklippa. De »Europatankar» som vi hittills har nämnt, blev också kullkastade i och med delningen i »Öst-Europa» och »Väst-Europa».

Marshall-hjälpen

En av de viktigaste händelserna som bidrog till att uppenbara och förstärka den, intill dess, latenta motsättningen mellan öst och väst, var den s k »Marshall-hjälpen».

Den 5 juni 1947 höll den amerikanske utrikesministern *George Catlett Marshall* sitt berömda tal i Harvard, där han lade fram det amerikanska erbjudandet om en storstilad ekonomisk hjälp till alla europeiska länder som önskade det, den s k »Marshall-hjälpen». Planens förutsättning var att hjälpen inte skulle tilldelas de europeiska länderna var för sig, men samlad, d v s de

skulle organiseras och fördelas genom centrala instanser. De länder som önskade hjälpen måste följaktligen inordna sig under vissa ekonomiska riktlinjer. Att det förutom det rent sociala engagemanget också fanns en politisk iver att knyta Europa till USA för att därigenom förhindra kommunismens spridning, är ställt utom allt tvivel.

Järnridån

På ett utrikesministermöte i Paris, juli 1947, lägger ministrarna i Storbritannien, *Ernest Bevin*, och Frankrike, *Robert Schuman*, fram ett förslag till organisering av Marshall-hjälpen. Det brittisk/franska förslaget som senare skulle leda fram till »Den europeiska ekonomiska samarbetsorganisationen» (DEEC), fick mycket stark kritik från sovjetisk sida, genom dess minister *Vjatsjesláv Molotov*. Sovjetunionen tackade nej till all hjälp från Marshallplanen, och nekade också Tjeckoslovakien, det enda östblocklandet som sa ja, att ta emot hjälp.

Sovjetunionens protest fick ett demonstrativt utslag i upprättandet av den internationella kommunistiska partiorganisationen »*Kominform*» i slutet av september 1947. Upprättandet markerade inledningen till det s k stalinistiska systemets epok i Östeuropa.

»En järnridå har sänkt sig tvärs över hela kontinenten», var Churchills ord, men begreppet »järnridå» skulle snart på ett tragiskt sätt bli allmänt uttryck.

På det ekonomiska planet blev Västtyskland inlemmat i OEEC. På det militära planet var den västtyska staten redan i och med placeringen

av västallierade styrkor i Tyskland inlemmat i »den västliga försvarsgemenskapen», en gemenskap som fick sitt dokumenterade fundament genom upprättelsen av »den nordatlantiska pakten» (NATO) den 4 april 1949. Bland undertecknarna i Washington finner vi förutom USA:s president *Truman* bl a *Ernest Bevin* och belgaren *Paul-Henn Spaak*, mannen som sedan kom att gå under namnet »Monsieur Europa».

Då Förbundsrepubliken Tyskland senare blev inkluderad som fullt likvärdig Natomedlem (5 maj 1955), reagerade Kreml igen, denna gång med upprättandet av *Warszawa-pakten*, undertecknad den 14 maj 1955. I januari 1956 blev också DDR upptaget som medlem.

Europarörelsen hade legat nere efter det att Briands tankar blivit framlagda för Folkförbundet 1929. År 1948 sammankallas det därmed till en Europakongress i Haag, och i februari 1949 blir Europarörelsen grundad som organisation, och tar bl a initiativet till utformningen av *Europarådet*, bildat den 5 maj 1949. Rådet skulle få två huvudorgan; Ministerrådet och Den rådgivande församlingen — och har senare varit ett samarbetsorgan för de olika europeiska ländernas utrikesministrar, på bl a de kulturella, de sociala och juridiska områdena. Europarådets huvudsäte är i Strasbourg. Den europeiska mänskliga rättighetskonventionen såg dagens ljus år 1950.

Kot- och stålunionen

Den 18 april 1951, möttes utrikesministrarna från Frank-

forts nästa sida

DET NYA EUROPA PÅ VÄG MOT 1992

forts från föregående sida

rike, Västtyskland, Nederländerna, Belgien, Luxemburg och Italien i det franska utrikesministeriet för att underteckna avtalet om *Den europeiska kol- och stålunionen*.

Kortsiktigt handlade avtalet om industrin i Ruhr-området, men på längre sikt hade politikerna redan en politisk och ekonomisk gemenskap i tankarna.

Huvudarkitekterna bakom unionen var den västtyske förbundskanslern *Konrad Adenauer* och den franske utrikesministern *Robert Schuman*, som fick betydlig hjälp och stöd från diplomaten *Jean Monnet*, senare kallad »Europas far».

Unionen var en folkrättslig nyskapelse, då den överförde sin nationella suveränitet till ett europeiskt samarbetsorgan. Kol- och stålunionen (EKSF) trädde i kraft den 25 juli 1951, och markerar i mångt och mycket begynnelsen till en ny tid för Västeuropa.

Jean Monnet blev utnämnd till den förste chefen för kol- och stålunionen. Tillsammans med sina medarbetare *Entienne Hirsch* och *Pierre Vri*, fortsatte han att arbeta med tankarna på en utvidgad union. År 1955 lade *Monnet* fram en plan på två nya organisationer: En europeisk gemensam marknad (EEC, EF), och en europeisk gemenskap för fredlig användning av atomenergin (Euratom).

Förslaget blev överlämnat och bearbetat av *Paul-Henri Spaak*, och senare framlagt av stålunionens sex utrikesministrar. Avtalet blev godkänt och undertecknat i Rom den 25 mars 1957 — och kallades därefter *Romtraktaten*.

Efter det att den europeiska gemensamma marknaden var en realitet, valdes Bryssel till EF-huvudstad. I de väldiga kontorsbyggnaderna »Berlaimont» och »Charlemagne» skulle mycket av Europas framtida politik utarbetas — och Robert

Schumanplatsen framför byggnaderna skulle allt oftare fyllas av entusiastiska europeer.

Euratom fick liten praktisk betydelse, men den gemensamma marknaden skulle visa sig vara desto mera livskraftig.

De yttre sju

Britterna stod nu utanför det europeiska samarbetet. Speciellt Frankrike, där general *Charles de Gaulle* hade gjort politisk come-back, var starkt avvisande till engelsk inblandning på fastlandet. De Gaulle sökte i stället ett allt fastare samarbete med Västtyskland och dess kansler *Konrad Adenauer*.

Storbritannien måste gå nya vägar, och samlade de länder som »hade blivit över» i ett eget frihandelsförbund, EFTA, som blev upprättat efter Stockholms-traktaten i juli 1959. *Det europeiska frihandelsförbundet*, oftare nämnt som »de yttre sju», skilde sig från EF därigenom att det inte blev ett övernationellt organ, dvs, ett flertal kan inte binda ett mindre antal.

Efter det att Kennedy kom till makten i USA, lade han omedelbart fram en plan om ett närmare handelssamarbete med Europa. År 1961 blev därför det tidigare OE-EC omvandlat och utvidgat till en »ekonomisk organisation för samarbete och utveckling», OECD, där också USA, Japan och Canada ingick som medlemmar.

Från sex till nio

År 1964 kom *Harald Wilson* till makten i Storbritannien. Han började med en utvidgad europeisk diplomati, för att överbevisa de olika gemensamma marknaderna om nödvändigheten av och styrkan i att också Storbritannien kom med i samarbetet. Det blev emellertid *Wilson*'s efterföljare *Edvard Heath* som skulle slutföra förhandlingarna med EEC (EF). Då *Heath* undertecknade traktaten den 22 januari 1972, förvandlade han Stor-

britanniens dröm om EF-medlemskap till verklighet. Den 1 januari 1973 byttes så EFTA-medlemskapet ut mot EF-medlemskap. Också Irland och Danmark följde Storbritannien, och den ursprungliga kol- och stålunionens sex medlemsländer förvandlades till Den europeiska gemenskapens nio.

Det monitära samarbetet

Gemenskapen upplevde en stagnation genom mycket av 70-talet, bl a på grund av stora budgetmässiga stridigheter — och dels stora svängningar i de olika ländernas valuta.

Då *det europeiska monitära samarbetet*, EMS, träder i kraft i februari 1979, efter ett nitiskt förarbete av bl a den dåvarande franske presidenten *Valéry Giscard d'Estaing*, blev grunden lagd för mera lika förhållanden — och för fortsatt tillväxt i den europeiska gemenskapen.

Kärnan i EMS-systemet är den valutamekanism som förpliktar medlemsländernas centralbanker till att internera för att hålla de inbördes valutakurserna innanför vissa svängningsramar. Viktigt i det avseendet är ECU, *den europeiska myntenheten*, som blev upprättad i maj 1979. ECU är divergensindikator och beräkningsgrund för valutamekanismen.

Under toppmötet i Hannover, juni 1988, blev tanken på en gemensam ekonomi för första gången dryftad centralt — och i april 1989 ger EF-kommissionens dynamiske föreståndare, *Jacques Delors* oss ytterligare akronym att hålla styr på; ESCB, *European system of Central Banks* och FSEEC, EF-börsen.

Den europeiska fonden för monitärt samarbete, FE-COM, kommer att spela en aktiv roll och ska kunna internera direkt på valutamarknaden för de medlemsstaters räkning som deltar i EMS.

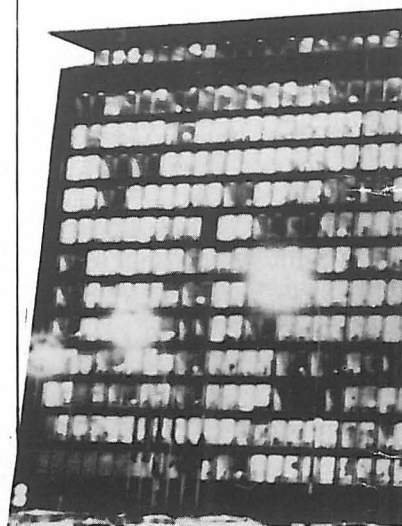
Den 7 och 10 juni 1979 är två viktiga datum på vägen mot »Europas förenade stater», då det första direkta valet till *Europaparlamentet* hålls. Den 17 juni 1979 blir parlamentet konstituerat i

Strasbourg, och kan flytta in i den stora och moderna Europabyggnaden som ska hysa europapolitikerna. Den franska judinnan *Simone Veil* blir vald till församlingens första president.

Ett utvidgat samarbete

Under 80-talets lopp ökar EF:s medlemsantal till det dubbla — från det ursprungliga sex till tolv.

I januari 1981 blir Hellas, med sin starka »Europaförkämpe» *Konstantin Karamanlis*, medlem, och år 1986 följer både Portugal och Spanien efter. Det samlade antalet innevånare i EF-länderna överskrider nu 320 miljoner.

Det tidiga 80-talet är också tiden då två nya toppolitiker gör sig bemärkta i Europadebatten: Den västtyske utrikesministern *Hans-Dietrich Genscher* och Frankrikes »nye man» *Francois Mitterrand*. EF:s gemensamma utrikespolitiska samarbete, EPS, växer sig starkare denna tid, och rörelsen börjar allt oftare komma med gemensamma politiska uttalanden, främst när det gäller invasionen i Afghanistan och krisen i Polen.

År 1985 framställer *Mitterrand* förslaget om *Den europeiska romfartsorganisationen*, ESA.

De gamla tankarna om en egen »Europa-här» lyftes på nytt fram i ljuset 1986, denna gång av den västtyske försvarsministern *Manfred Wörner*. Både Frankrikes president *Mitterrand* och Västtysklands förbundskansler *Helmut Kohl* tar upp handsken, och de två länderna blir i juni 1987 eniga

om en integrerad fransk/tysk militärstyrka, »med hopp om att senare kunna utveckla den till en gemensam europeisk här med EF som plattform».

Med utvidgandet av EF till att omfatta tolv stater, stod det klart att EF:s regelverk måste revideras på flera punkter. Redan i mars 1984 tog EF-parlamentet vid, med överlägset flertal, och arbetade vidare med det s k »Spinelli-projektet».

Den nu över 80 år gamle italienske partilöse ekonomen *Altiero Spinellis* »för-projekt till traktat om en europeisk union», är ambitiöst och omfattande. Enligt vid-

skam.

På EF-toppmöte i Bryssel (mars 85), Milano (juni 85) och Luxemburg (dec 85) blev EF-kommissionens »vitbok» om genomförande av en inre marknad, antagen.

I förordet till reformerna av Romtrak-

samarbetet, CAP.

Dead-line för reformernas införande och den inre marknadens upprättelse är satt till den 31 december 1992.

I sin bok »The European

I de väldiga kontorsbyggnaderna »Berlaimont» och »Charlemagne», i EF-huvudstaden Bryssel, skall mycket av Europas framtida politik utarbetas.

öppna för ett sant pan-europeiskt samarbete».

Utvecklingen i Östeuropa är nya förbundet med *Michail Gorbattjov*, än om namn som *Lech Walesa* och rörelser som *Solidaritet* och *Charta 77* inte är glömda.

Med Gorbattjov (general-sekreterare från 1985 och förman i presidiet i Det högsta Sovjet från 1988) blev ord som »perestrojka» (omläggning, omdaning), »glasnost» (öppenhet), »demokratisatsja» (demokratisering) och »novoje mysjlenije» (nyttänkande) i var mans mun.

Det absoluta behovet av friskt västligt kapital gjorde EF till en hyperaktuell sam-

hängande text, »ska de enskilda EF-länderna avsäga sig stora delar av sin suveränitet på viktiga politiska och ekonomiska områden. En sådan union ska ha sin egen budget, egen lagstiftning med lagar som kommer istället för eller som supplement till lagarna från de enskilda ländernas national-församlingar. Det ska också vara fullständigt gemensam marknad mellan medlems-länderna, så att bl a all tull- och poliskontroll dem emellan upphör. Dessutom ska det inarbetas en gemensam industri-, lantbruks- och finanspolitik, och dagens speciella finansiella tryck-rättigheter ska ligga till grund för en gemensam myntenhet.»

Det var få politiska observatörer som trodde att traktaten kunde nå särskilt långt, då texten senare skulle bli förelagd de olika ländernas regeringar; men all politisk skepsis kom på

taten säger föreståndaren i EF-kommissionen *Jacques Delors* (i media omtalad som den nye »Mr Europa») bl a: »Dessa tilltag har som mål att Europas enande ska bli till gagn för alla religioner och alla sociala skikt. Med andra ord ska vi säkra hela Europas samhörighet.» »Vitboken» från 1985 blev förd vidare genom det s k »Delors-paketet», förelagt och antaget av de respektive stats- och regeringscheferna under de epokbildande mötena i Bryssel (juni 85), Köpenhamn (dec 87) och Bryssel (febr 88).

»Delors-paketet» koncentrerar sig speciellt på fyra områden: Det monitöra, det teknologiska, det sociala, samt utvecklingen av en gemensam politik gentemot andra länder. Nya begrepp är *det informationsteknologiska samarbetet*, *ESPRIT*, *telekommunikationssamarbetet*, *RACE* och *det gemensamma lantbrukspolitiska*

Challenge 1992. The Benefits of a Single Market» skriver forskningsledaren och författaren *Paolo Cecchine* bl a: »1992 är inte bara en tidpunkt. 1992 är ett program och en strategi».

Den nya öppenheten

Det kalla kriget hade lämnat efter sig ett jökelliknande täcke över stora delar av Östeuropa. Det är därför inte att undra över att tidningen Aftonpostens utrikeskorrespondent använder uttryck som »Istiden är över», då EF:s »utrikesminister» *Willy d'Clerque* och den sovjetiske belgienambassadören *Nikitin* undertecknar historiens första samarbetsavtal mellan EF och Comecon, september 1986.

Islossningen EF-Comecon fortsätter in i 1987. Efter toppmötet mellan EF:s *d'Clerque* och Comecons generalsekreterare *Vjatsjeslav Sytsjov* uttalar sistnämnde att »förhandlingarna kan

arbetspartner för ett byråkratiskt, tungrott Östeuropa. Att överambitiösa politiker och en godtrogen kristenhet har sett andra och mera ädla motiv bakom glasnostpolitiken kan aldrig dölja det faktum att Mamon har varit den absoluta pådrivaren bakom Östblockets nya europapolitik den senare hälften av 80-talet.

Sovjets nya öppenhet drog hela östblocket med sig — och vid utgången av 1988 var både samarbetsavtalet mellan EF-Ungern och EF-Tjeckoslovakien undertecknat. Belgiens eurovisionäre, utrikesminister *Leo Tindemans*, förkunnar via media, efter det att det sista avtalet rotts i hamn, »att förbindelserna knappast kommer att förbli bara på det ekonomiska området, utan utvecklas mot ett mera all-europeiskt samarbete».

I Kreml fortsätter Gorbattjov att spela på sin reform-

forts sidan 22

Att leva i VEF

Predikan av ARNE IMSEN

Vi vill att Jesus ska komma tillbaka! Det finns ingen annan lösning, allt annat är förförelse och bedrägeri. Vi vill inte ha de religiösa effekterna; skenet och aktiviteterna, utan det liv som kanaliseras så att vi lever ut det Jesus är i vårt eget liv. Vi måste möta Jesus!

"Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd." Detta är församlingens viktigaste angelägenhet i tiden. Vi ska skörda nu, — inte i evigheten. Nu är vi här för att så, för att verka, för att fungera. Gud vill leda oss in i ett meningsfullt och harmoniskt böneliv som inte är ett "tiggeri". Vi ska inte be för att få en allmosa, och så hålla livhanken uppe, utan det är angeläget att bedja med *myndighet* så att våra böner kan sätta himmelens krafter i rörelse.

"Bedjen fördenskull..." Det måste finnas motivation. Vi måste få ögonen öppna för människornas faktiska situation. Jesus såg verkligheten, och *"ömkade sig över folkskarnorna ... eftersom de var såsom får utan herde"*. Hur ska de bli befriade, om ingen tar sig an deras situation? Det måste sändas ut arbetare som är förtrogna med det intensiva skördearbetet. Det handlar inte om att bedriva religiös verksamhet, eller skapa tekniska medel och resurser för massevangelisation.

Ibland är jag djupt orolig för att vi sjunger ihjäl oss, istället för att bedja oss igenom till förnyelse. Vi behöver ett andligt genombrott som förändrar oss till förbedjare som kan *gråta*. Det är den stora bristen i vår tid. Religiösa medelmåttor finns det många av i församlingarna. De kan vara med och sjunga, men förmår inte mobilisera *medömkan* och *medlidande*. De kan skratta, prata och gyckla om *andliga ting*, men saknar förmågan att *gråta*. Många kristna är så kluvna och ytliga, att de alltid måste stimuleras för att kunna komma vidare. De kan inte fälla lidandets tårar över den mänsklighet som inte hittar vägen hem, utan är på väg att gå evigt förlorad.

Trots denna svarta bakgrund, finns det en dyrbar och verklig sanning: Jesus sade: *Jag är uppståndelsen och livet*. Vi måste synliggöra detta, inte genom trosbekännelser och aktiviteter, men genom att den gudomliga energin får sprida ljus och värme i och genom oss. Jesus sa: *"I sägen att det är fyra månader kvar till skördetiden..."* Om man har den distansen till skörden, har man god tid på sig. Då kan

man ta det lugnt, sova gott, ha sina andakter och värda sina traditioner. Vi måste bli medvetna och motiverade så att vi förstår att om något ska göras, måste det göras snart. Om världen ska förvandlas, så måste först vi förvandlas, så att vi är motiverade och kan bära fram ett trovärdigt budskap. *Skörden måste bli så angelägen, att vi antar en ny livsstil*. Det får inte bara vara en förnimmelse i ett väckelsemöte.

Det finns människor som lever i detta. Det är inga kändisar, men de har förstått vad det innebär att vara skördearbetare. Men dessa som förestått denna tjänst, borde inte vara några undantag, en speciell böneelit som rycker in då det fordras. Min älskade vän, om du inte kommer in i bönelivet, så blir du ingenting annat än en åskådare. Och då ska du sluta kalla dig kristen. Kristendom består inte i att besöka några möten, delta i aftonbön och morgonbön, värda vissa religiösa traditioner. Församlingen får inte bara ha en "elit" av äldre människor som beder. Församlingen måste bli en bedjande församling, där bönelivet är så besmittande, att man börjar säga: "Herre, lär oss bedja!"

"Vi måste få ett vidrörande i vår ande, så att vi kommer in i den funktion som ger oss vila i Gud."

Den som lär sig bedja, får bedja för en värld som är märkt av döden. Under tiden de beder, befrias de från de böneämnen som är orsak till att de flesta människor väljer att stå i böneköer för att få ett litet vidrörande; en liten andlig kick. Bönen är hälsobringande, föryngrande, förnyande. Bedjaren bär fram andra, till dess att han själv blir frisk. I det intima gudsumgänget, upplever han sällheten,

storheten och möjligheterna.

Tänk om Gud finge göra de kristna i vårt land till *bedjare*! Då skulle vi få vara med om den jordbävning som är resultatet av att böneskålarna som finns i himlen, vänds. Mångas problem ligger i att de inte känner den djupa livsglädjen, och inte heller medlidande. Vi måste var och en avskilja tid för att få vara med om genombrott i våra liv. En sådan process måste föregås av en djup och ärlig bekanelse.

Det måste bli sanning i hjärtegrunden, så att böneropet: "Skapa i mig Gud ett rent hjärta" inte blir en tungornas bön, utan ett hjärtats rop. Vi önskar ingen ytlig beröring av en religiös eller karismatisk atmosfär; musikaliska upplevelser eller annat på det ytligt, själiska planet. Vi måste få ett vidrörande i vår ande, så att vi kommer in i den funktion som ger oss vila i Gud. Då vi beder, bör det inte vara för att försöka lugna ned vårt oroliga samvete, eftersom vi vet att det anstår en kristen att bedja. Nej, vi bör bedja i Jesu kraft, så att vi radikalt och påtagligt kan förändra människornas situation till befrielse eller förhårdelse.

Genom bön kommer vi att påskynda Jesu tillkommelse. Och vi vill ju att han ska komma tillbaka! Det finns ingen annan lösning, allt annat är förförelse och bedrägeri. Vi vill inte ha de religiösa effekterna; skenet och aktiviteterna, utan det liv som kanaliseras så att vi lever ut det Jesus är i vårt eget liv. *Vi måste möta Jesus!* Vi måste bli nedsänkta i den verklighet som vi aldrig annars upptäcker. Vi har så många lojaliteter. Vi går på möten, vi deltar i sammankomsterna, och känner det som om vi har sår som inte kan läka. Under tiden gråter vårt inre. Somliga sitter med tankar och funderingar om hur man ska kunna komma ur det religiösa ekorrhjulet. Bort från det man engagerat sig i. Inte för att det behöver vara felaktigt, utan man känner att det är något som är fel. Istället för att bli helad, så blir man beklämd. Det är viktigt att befrias från dessa sår och ärr. Annars går livskraften åt till att hitta förklaringar på problemen.

Vi måste få uppleva verkligheten, så vi förstår att det behövs förbedjare! Vi måste komma så nära nöden och döden, att vi behöver Frälsaren för att leva och fungera. Nöden måste krypa innanför vår hud. Annars blir vår religion galaföreställningar; uppvisningar av resurser. Himlen vill möta dig och sätta dig in i ett sammanhang, där den myndighet som är församlingens, blir din. Ty vi har försoningens ämbete, och förlåtelsens myndighet och auktoritet.

Vilka kedjeverkningar det skulle bli om

R KLIGHETEN

Gud fick tag på några helhjärtade människor som upplever sin tillvaro så här:

"Tänk om jag kunde få tillbaka den gnista jag hade när Gud ställde sig i min väg och jag hörde hans röst som fullständigt förändrade mitt liv! Är jag nu dömd till att leva ett artificiellt liv, där jag försöker fullborda de yttre plikterna, men med vämjelse känner att jag är ljum? Det vore fullt riktigt av Herren att utspy mig ur sin mun."

"Närheten till nöden ger oss motivation. Närheten till Jesus ger oss kraft."

Lärjungarna rycktes loss ifrån ett tidigare sammanhang. Vandrigen från begynnelsen och fram till den tidpunkten då Jesus ryckte dem loss ur det tidigare sammanhanget hade inte varit meningslös. De hade varit med om mycket och hört mycket som de inte begrep ett ens av. När Jesus vid nattvarden talade om förrädaren, tittade de på varandra och undrade vem det kunde vara. Fastän de hade varit i Jesus närhet en lång tid, visste de ingenting om sin egen och andras situation.

Allting utanför Jesus är död. Den som kommer bort från centrum, upplever dödens nedbrytande krafter över sitt liv. Han blir oförmögen att förstå, oförmögen att bedja, orientera sig, förstå andra. Nattvardsmåltiden var nödvändig, för den var avslöjande. Men lärjungarna förstod inte katastrofens innebörd. Jesus skulle sedan inte äta bröd och dricka kalken förrän allt fick sin fullkomning i hans rike.

Tänk om vi som lyssnat till väckelseignaler vid olika tidpunkter skulle saknas vid bordet i himlen, därför att vi inte låtit oss påverkas av Guds Ord. Vi har flutit omkring i periferin, inte låtit oss ledas, utan levt oss själva till behag. Vi bär en kristen etikett, men kanske anden är klugen. Vi har varit med om en dödsprocess, men kanske inte förmår höra det sista anskriet, och blir kvar i jämmerdalen. Känslan av sorg och vemod besannas — vi lämnas kvar, fastän vi varit med vid nattvardsbordet. Vi har inte förstätt att vi har blivit avtrubbade och inte längre kan uppfatta. När allvarsstunden är över, kanske vi fortsätter vårt resonemang om vem som är störst — det är måhända det betydelsefullaste för oss?

Diskussionen gick vidare om religiösa

struntsaker, medan Mästaren med tunga steg vandrade till Getsemane och Golgata. Vi vill inte ha Getsemaneatmosfären in över våra liv, och än mindre korsets verkligheter.

Jesus fick slita lärjungarna loss från bakgrunden. De hade sett, hört och upplevt under och tecken. Egentligen saknades inget när det gällde undervisning och upplevelser. Men detta hade inte förmått FÖRVANDLA dem! Helt plötsligt hörs Jesu röst, beslutsammare än förut: ett givakt: *"Se, vi gå nu upp till Jerusalem..."* Det är trösterikt att Jesus inte lät sig påverkas av sin omgivning, utan hade målet i sikte. Han lät sig inte styras av villrådigheten och vankelmodet i omgivningen; han behöll initiativet. Vet du varför? Han var välorienterad om faktiska förhållanden!

Nu är det dags att bryta upp, att lämna allt som ligger bakom. Närheten till nöden ger oss motivation. Närheten till Jesus ger oss kraft. Här ligger hemligheten. När Jesus sade: *"Se, vi går upp till Jerusalem!"*, inkluderade han alla. Han menade de ljumma, intresserade, inspirerade — alla i omgivningen. Också de som inte hade något val: *"Herre, till vem skall vi gå?"* Om vi haft någon reservutgång, hade vi utnyttjat den. Men vart skall vi gå? Vi kan inte gå till något annat sammanhang.

"Gå med honom till Golgata, och dö med honom där. Försoningen blir en verklighet, och uppståndelsen följer."

Alla hörde. De som hade lidit nederlag, brustit, försummat sig, stått i vägen och om personifierat självaste satan. De som diskuterat sin egen och andras storhet, litenhet och betydelse. De som diskuterat ekonomiska problem och annat. De ställde frågor när Jesus sade till dem att *"ge ni dem att äta"*. Hur ska vi lösa det? De hade försett sig själva, och nu stod de tomma korgarna där som en demonstration på självisheten. När Jesus sa: *"Givna I dem att äta"*, låg det väckelse i meningen. Vad fanns kvar? Tomma korgar och hungrande folkmassor. Sådan är vår situation. Vi har ätit korgarna tomma, och så möter vi massorna som förgås av hunger. Det måste ske ett nytt under. Inte förhandling, utan ett *mirakel*?

Vi måste komma tillbaka till det som är litet och ingenting värt. Det fanns en li-

ten, enfaldig stackare, som kom med sina fem bröd och två fiskar. *Bönen* är brödet. Vi har levt upp våra tillgångar, men så kommer han som har lösningen på våra problem. Ju närmre nöden vi kommer, dess mer nödvändigt blir det med Guds ingripande. När det inte finns någon utväg, visar det sig att Jesus har några smulor gömda här eller där i massan. De finns hos dem som ingen kände. Herren har sina budbärare gömda, och när tiden är inne, kommer trons folk att bedja dem fram genom sin beklännelse.

När alla var mätta, skickade Jesus ut sina lärjungar att samla in resterna. De fick sina korgar fyllda innan de gick hem. Det finns inte bara *förlåtelse*, utan också *gottgörelse* hos Jesus. Bibeln säger att han ska ge gottgörelse för alla årsgrödor som gick förlorade; för allt det gräsgras, gräshoppor och andra insekter åt upp.

Broder och syster, det ligger i upprättelsens faktum att han ska ge dig gottgörelse! Det ska visa sig att Herren har fördolda resurser som ingen räknat med, därför att ingen har sett och förstätt det. Men så tar han materialet i sina egna händer, och det blir mångfaldigat. Det vi utträttar, när fram till en viss sträcka, men det Gud gör, är fullkomligt. Vi måste ryckas loss ur besvikelserna, vanorna, diskussionerna, det förflutna, och höra lystringssignalerna för att komma i rörelse.

"Se, vi gå nu upp till Jerusalem. Där skall det fullbordas, det som är sagt hos Moses och profeterna." Gud vill synliggöra sina avsikter, och bereda oss för hemfärd och befordran, så att han kan ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka. Låt det inte gå en dag till i försumligheter eller i djävulens tjänst. Gå med Jesus, till Getsemane, där hans vilja uppenbaras och fullkomnas. Gå med honom till Golgata, och dö med honom där. Försoningen blir en verklighet, och uppståndelsen följer.

Gå med honom in i det gudsliv som han kallat dig att leva. Lev inte i utkanterna, utan följ signalen. Sätt dig i rörelse: *"...vi gå nu upp till Jerusalem"*, för att där lära känna Guds vilja och beredas att göra den. Se, vi gå nu upp till Jerusalem — till uppståndelsen, andeutgjutelsen, upprättelsen och utrustningen!

Herren vill göra undret idag i din tanke, din vilja. Gör sällskap med honom, fastän du inte kan så mycket, förstår så mycket och inte är så perfekt som du borde vara. Ryck dig loss från allt det gamla, och börja så en ny epok — förmodligen den sista innan den heliga historien avslutas och Herren Jesus Kristus kommer för att hemföra sin församling i härlighet!

Medelålders missionärspär:

Alla avrådde – men vi up

Familjen Prybils livshistoria är lika ovanlig som Bertil och Maritta själva. Diakonissan som sökte gemenskap i ett kloster, men så småningom fann sina syskon bland maranatafolket. Och den aktive frikyrko-medlemmen Bertil, som undrade över bibelns uttryck "Utanför lägret" — och hittade svaret i Maranata.

Kallelsen ut till missionsfältet blev så småningom övermäktig. Och nu har de sitt verksamhetsfält i Santo Domingo. Ungdomarna i församlingen där kallar den mamma och pappa...

blevde kallelse att åka ut!

Intervju: ULLA NÄSHOLM

Maritta och Bertil Prybil träffades genom Marittas arbete som diakonissa. Det handlade om utslagna som behövde hjälp och alla kyrkorna hade gått samman i ett gemensamt projekt för att hjälpa. Där var Bertil från missionsförsamlingen med — och, ja, så träffades de där. Båda ville tjäna Gud och hjälpa sina medmänniskor.

Så gifte sig diakonissan från statskyrkan med frivilligarbetaren från frikyrkan och deras vilja och ambition har alltid varit att tjäna Gud.

Maritta har arbetat som diakonissa i tio år. Och nu verkar hon alltså tillsammans med sin familj i Dominikanska Republiken i ett fattigt industriområde utanför huvudstaden Santo Domingo. Förutom maken Bertil är det 14-årige sonen Stefan och dottern Angelica, nygift med Samuel, ung dominikan och medlem i kommuniteten och lärare i den skola som församlingen bedriver.

Brottades med skolfrågan

Det är ett stort steg från statskyrkan till Maranata och Maritta berättar:

— Ända sedan jag var konfirmand kände jag kallelsen och ville tjäna Gud. Därför utbildade jag mig till sjuksköterska med tanke på att arbeta i missionens tjänst. Diakonissa blev jag för att genom att tjäna mina medmänniskor, tjäna Gud.

— Det var ju det enda sätt jag såg och förstod. Jag gjorde hembesök, hade söndagsskola och juniorverksamhet och allt som man ägnar sig åt i kyrkan. Det blev i längden ganska ensamt och jag längtade efter gemenskap med troende.

— Det var den känslan som drev mig in i klosterlivet en tid. De verkade ha sån fin gemenskap, tyckte jag.

— Vad jag gjorde där, ler

Maritta över frågan. Städa, tvättade — det var i stort sett hushållsarbete. Klostret drev ett gästhem och där hjälpte jag till. Vi hade våra fem bönetider och allt var mycket inrutat och organiserat. Systrarna var fina och vi hade kontakt med dem i många år, även sedan jag gift mig.

— Jag får väl tillägga att efter provotiden insåg jag att klosterlivet inte var något för mig och började arbeta som diakonissa igen. Men hela tiden hade vi kontakt med klostret och systrarna där — ända tills jag sände dem tidningen Midnattsropet. Då var det slut med all gemenskap.

— Klostret var från början protestantiskt men för några år sedan berättade de att "de gått tillbaka till sin moder", och är nu alltså katoliker. En väldigt märklig utveckling, tycker jag, men kanske inte så underlig ändå med tanke på hur ekumenik och annat utvecklat sig.

— Att vi kom i kontakt med Maranataförsamlingen berodde på deras inställning i skolfrågan. Vi hade brottats med den länge och vi visste inte så mycket om Maranata eller något om deras inställning i den för oss så angelägna frågan.

— Men så hände sig att jag hittade tidningen Midnattsropet i en buske när jag var ute och promenerade i Eskilstuna där vi då bodde. Jag minns tidningen så väl. Det var 1979, tidningen var blå med texten: "Jesus tog min börda..."

Vi sökte upp en familj, Majken och Folke Jacobson som tillhörde Maranata och bad dem om råd och hjälp i skolfrågan.

— Efter en tid flyttade vi in i en storfamilj utanför Askersund och där började vi med pilgrimsskolan, bodde tillsammans med trossyskon och hjälptes åt med undervisningen. Det var mycket nytt som mötte oss och ib-

land visste vi inte riktigt hur vi skulle reagera inför det som vi upplevde.

Bertil kommer in från trädgården där han pysslat en stund och påpekar:

— I början hade Maritta det ganska jobbigt när det gällde att ta avstånd från t ex ekumeniken. Hon förstod inte att man måste isolera sig för att gå vidare och inte stagnera.

— Ja, vi har alltid stött varandra och när min blick blivit skymd då har Bertil alltid sett klart, säger Maritta.

— Utanför lägret läste jag om i bibeln. Vad menades egentligen med det, undrade Bertil.

— Jag fick inget svar förrän jag mötte Maranata och där såg jag att man delade varandras villkor och levde tillsammans.

Kallelsen allt starkare

Maritta och Bertil har som de säger alltid stött varandra och alltid sökt Guds vilja med sina liv. Men när Maritta började tala om att resa till Västindien, då blev Bertil tveksam. Skulle de verkligen vid deras ålder (de är i 50-årsåldern) ge sig iväg till ett tropiskt land och vad skulle de göra där. Släkt och vänner avrådde bestämt. I Maranataförsamlingen försökte man bromsa inför den medvetenhet och entusiasm som fanns inför uppgiften.

Maritta förklarar:

— Församlingen har ett missionsarbete i Santo Domingo, Dominikanska Republiken. Jag tyckte precis att Gud sa till mig: "Dit ska du resa." Det kändes som en kallelse och jag ville pröva den kallelsen som växte sig starkare eftersom tiden gick.

— Först blev det så att vi skickade iväg vår då 15-åriga dotter Angelica dit. Hon var i kommuniteten åtta månader. Hon trivdes bra och lärde sig spanska. Det var ett steg i tro, det kändes

inte så lätt att sända iväg vår dotter, även om vi kände människorna i kommuniteten.

— Så kom Angelica hem och berättade om sin tid där. Hon hade verkligen trivts och känt sig hemma och längtade snart tillbaka dit. Men ändå undrade hon om vi verkligen skulle klara den omställning det faktiskt handlade om. Varmt klimat, nya människor med ett annat temperament, tänkesätt och t o m andra värderingar och moralbegrepp.

— Ja, här är vi nu. Och det är inte alls så jobbigt som jag hade föreställt mig. Det är klart att klimatet kan vara påfrestande, men jag hade föreställt mig allting mycket värre.

— Människorna är så öppna och trevliga och jag beundrar dem verkligen. De kommer ut från sina plåtskjul i de fattiga områdena och ser alltid så påfallande fräscha, nystrukna och välklädda ut när de ska in till stan t ex. Och man blir alltid väl mottagen i hemmen och folk är så gästvänliga.

— Men jag tycker inte att jag får så värst mycket gjort. Jag sköter ju hemmet, lagar mat och har skola med Stefan, men så mycket mer blir det inte. Fast det får jag ju säga att jag tror att Stefan får lära sig mycket mer saker än bara det som står i böckerna. Spanska får han på köpet, och så deltar han i arbetet med försäljningen av donuts. Det gör han hellre och med större entusiasm än skolarbetet...

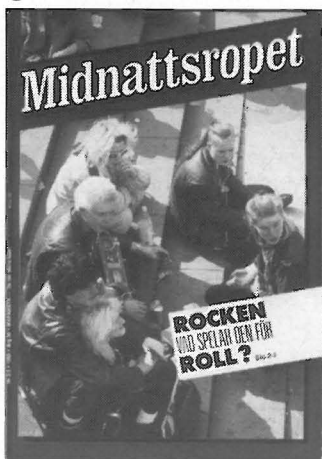
Ja, Maritta säger att hon inte gör så mycket. Men det är inte riktigt hela sanningen. Huset står alltid öppet, några unga dominikaner bor i deras hem och Maritta hinner med att besöka grannar, lägga om sår, ge sprutor och överhuvudtaget räcka en hjälpende hand där det behövs. Och inte minst ta hand om och själavårda svenska

forts sidan 26

Där profetia icke finnes, där bliver folket tygellöst"

Så står det i Guds Ord. I vårt land ser vi dessa konsekvenser av en andefattig och förljugen förkunnelse. Påven togs emot med ovationer från hela den etablerade kristenheten. I Uppsala domkyrka annonserar man stolt "gudstjänst" med Nelson Mandela som talare.

Medlemmar i samfund och rörelser som förr kännetecknades av kamp mot förkyrkligande och förvärldsligande, uppträder som profana artister, tävlar i schlagerfestival och idrott-

sevenemang utan att i församlingen möta motstånd tvärtom är man i församlingarna stolta

över att ha kända artister och idrottsstjärnor som medlemmar! Utan hämningar annonserar många församlingar rockkonserter, teaterföreställningar, möten med profana politiker och kulturpersonligheter samt ekumeniska mässor – allt med kristet förtecken.

Vår tid med sin ödesdigra politiska, ekonomiska och teknologiska utveckling, borde väcka kristenheten till besinning och uppbrott. Men vi märker istället hur kyrkorna i sitt samgående börjar formas till en enda stor, antikristlig världsreligion. **JESUS KOM-**

MER är det enda budskap som har aktualitet för den som vill vara väckelsekristen. **MARANATA – väckelseropet i tiden!**

Tidningen Midnattsropet ges ut av Maranatafolket; en grupp kristna som valt att utan statlig medlemsregistrering och utan subventioner kämpa för ett urkristet församlingsliv. Den kristnes förhållande till staten, ekumeniken och politiken är några av de ämnen som

behandlas. Vilka konsekvenser evangelium får ekonomiskt och socialt, och hur biblisk mission bör bedrivas, är aktuella ämnen för den yttersta tidens lärjungar.

MidnattsRopets
postgiro
486465-8

MIDNATTSROPET

KOMMER

MÅNADENS KASSETT

MIDNATTSROPET

30
ÅR

Utnyttja möjligheten att bli prenumerant,
om Du ännu inte är det, eller bli kommis-
sionär – beställ MIDNATTSROPET,
fem eller tio ex per nummer, och
sprid tidningen med dess
budskap bland vänner,
grannar och arbets-
kamrater!

– väckelseropet
i TIDEN

MÅNA DENS kassett 1990

Studio MRM

Från och med
MAJ månad er-
bjuder vi dessut-
om MÅNADENS
KASSETT. Det in-
nebär att ett aktu-
ellt bibelstudium,
radioprogram el-
ler väckelsemöte
varje månad
sänds till dig som
prenumererar. En
bibelstudiekassett

kostar 30 kr plus
porto, MEN PRE-
NUMERATIONS-
PRISET ÄR 250
KR/ÅR – INKLU-
SIVE PORTO!

Maj månad kom-
mer vi att sända
en predikan från
påskkonferensen i
Stockholm som
första hälsning,
och dessutom för-

teckning av övri-
ga kassetter som
går beställa.

Fyll i talongen
nedan, och sänd
den till angiven
adress, så kom-
mer inbetalnings-
kortet för prenu-
merationen till-
sammans med
första kassetten!

Prenumerera här:

MÅNADENS kassett

☐ JA, jag vill prenumerera och betalar när
inbetalningskortet kommer (250:-/år)

Namn:

Adress:

Postnr:

Postadress:

Tel:

Orderadress:

Månadens kassett, Box 20134, 161 02 Bromma

MIDNATTSROPET

☐ JA, jag vill prenumerera och betalar när
inbetalningskortet kommer (60:-/år)

Namn:

Adress:

Postnr:

Postadress:

Tel:

☐ Jag vill bli kommissionär. Sänd mig ex varje gång!
Betalar när inbet. kortet kommer

Orderadress:

MidnattsRopet, Box 3084, 161 03 Bromma

SLÄPP FÅNGARNA

De dominikanska bröder som snart femton år suttit i fängelse, förvägrades även i Högsta Domstolen gehör för sina vädjanden om rättvisa.

Pastor ARNE IMSEN, har kämpat för deras sak sedan mer än fyra år tillbaka, och fått ta konsekvenserna genom att bli utvisad från landet. Så fort beskedet nådde honom, skrev han ett utlåtande till press- och etermedier, politiska organisationer och presidentkandidater i det snart stundande valet i Dominikanska Republiken, till OAS i Washington, m fl.

Medelst telefax fick nyhetsredaktionerna denna glödande protest från Stockholm, innan deras kriminalreportrar hann få besked om Högsta Domstolens beslut!

Det är med bestörtning, som vi har mottagit meddelandet om högsta domstolens avvisning av Carlos Pena Roa, Artemio Reyes Gonzalez och Marcelino Segura Medinas resningsansökan. Eftersom vi bortåt fem år mycket ingående har följt den makabra processen från Primera Camara Penal via Corte de Apelación till Suprema Corte, kan vi uttala oss om det rättskränkande förfarande som i många stycken fått styra handläggningen av detta brottmål. En metodisk genomgång av hela akten har dessutom övertygat oss om att de tre ex-militärer som av Högsta Domstolen måndagen den 12 mars 1990, fick sin resningsansökan avvisad, inte på något sätt kan bindas till brottet. De vittnen som utpekats av de tre männen är påtagligt förvirrade och motsägelsefulla, och teknisk bevisning värd namnet existerar inte i akten.

Åklagaren har åberopat flera tiotal vittnen för att styrka sina anklagelser, men han har inte förmått att dra ett enda av dessa vitt-

nen till muntliga förhör inför domstolen, utan rätten har varit hänvisad till att högläsa mångåriga polisprotokoll. Trots att dessa vittnen åter och åter kallats till de många audienserna, har de konsekvent uteblivit. Alla övriga omständigheter är så tveitydiga, så att de i sig själva utesluter alla förutsättningar för en fällande dom. Vad var exempelvis orsaken till att den förment intellektuelle mördaren frikändes och frigavs efter några månaders förhör och tortyr i fängelset? Hur kan två grupper genom två utredningar dömas för ett och samma brott med domar signerade av *en och samme* ämbetsinnehavare? Frågorna hopar sig, och det finns säkerligen många skäl att återkomma med slipade argument och ny kraft för kampen för människovärdet!

Det enda vittne som över huvud taget hördes i appellationsdomstolen pulveriserade anklagelsen mot de tre åtalade. Han redogjorde i ett korsförhör för hur mordet på Librado Medina gick till den 3 september 1975 i Ney-

ba, och vilka det var som röjde honom ur vägen.

Eftersom han själv var med i den terroristgrupp som genomförde misssådet, och höll i det mordvapen som rätt ändade Librado Medinas liv, är domstolsutslaget absurt.

Detta vittnesmål förbigår appellationsdomstolen med häpnadsväckande tystnad. Denna mångåriga process med över hundratalet audienser på olika platser i landet och inför olika regionala och nationella domstolar, har, med sin femtonåriga historia, demonstrerat en *brottslig* nonchalans mot nationella lagar och internationella konventioner för en rättsstats rättsskipning.

Alla nationella möjligheter att klaga är nu uttömda. Förgäves har vi hoppats på högsta domstolens kompetens och strävan till objektivitet. Resultatet är grymt och deprimerande och ger intryck av att domstolen har effektuerat en politisk dom.

Kampen för våra tre bröders heder och rätt, måste emellertid föras vidare och intensifieras. Det är tid att

appellera till det internationella forum som finns inom räckhåll. Under tiden är det ett anständighetskrav att de tre män som trots sin förnekelse av något som helst samröre med brottet efter bortåt femton års fångenskap nu får sin frihet.

Till de groteska dröjsmålen hör att rättsapparaten malde i bortåt tolv år innan de anklagade i en parodisk rättegång i Primera Camara Penal dömdes till 20 års fängelse i en summarisk dom av en föga trovärdig domare. Förmodligen hade någon rättslig prövning aldrig kommit till stånd, om inte fria och oberoende personer intervenerat *utifrån* och utövat ett kontinuerligt tryck på de rättsvårdande myndigheterna. Detta har i sin tur lett till att ledaren för denna opinionsyttring, *pastor Arne Imsen*, utan någon som helst motivering för tvångs-ingripandet, avvisades vid gränsen då han den 23 oktober kom till Dominikanska Republiken för att övervara och rapportera Högsta Domstolens audiens den 27 oktober.

Är inte detta angelägenheter med hög prioritet för de politiker som i dessa dagar kämpar för att erövra mandat i landets politiska organ, råd och församlingar?

Har Dominikanska Republiken råd att deportera humanitet, medborgerliga mänskliga rättigheter, såsom likhet inför lagen och oväld, från sin rättspraxis?

Denna pressrelease översänder jag i hopp om att den ska väcka tillbörlig uppmärksamhet, till press- och etermedier, politiska organisationer och presidentkandidater i Santo Domingo samt till OAS i Washington m fl.

Arne Imsen

**STÖD
orättfärdighetens
OFFER**

Filemon pg 428 85 19-4

Norskt rättshaveri:

Polisens brott: Beslag av annans egendom. Straff: Inget
Pilgrimsfolkets brott: Demonstration. Straff: Böter

Reportage: STINA FRIDOLFFSSON

När påvebesök celebreras med extra stort polisuppbåd, kravallstaket och upphävande av yttrande-, tryck- och religionsfrihet, måste man undra vad som är på gång i det gamla, fria Norden...

I Norge gick en uppmärksam rättegång av stapeln den 25 januari. Det var Pilgrimsfolket på Brandbu som hade stört påvebesöket sistlidna sommar.

Tre försynte systrar, varav en var 70 år, sålde tidningen Pilgrimen till folkskarorna som väntade på påven, och en broder bar ett plakat med texten: »Norsk kristenhet, fly katolisismen og den falske økumeniske enhetsbevegelsen». Detta plakat bar han fram och tillbaka på gatan där folk stod och väntade på påvens kortege. Allt gick mycket stillsamt tillväga, än om vissa av åskådarna kommenterade — med skällsord eller uppmuntran.

Det var ett våldsamt polisuppbåd. Enligt vad domaren sa, det största sedan någon gång under sextioalet, då en rysk statsman var på besök. Polisen var därför märkbart nervös, och inte alls redo att tackla protestyttringar. Plötsligt fick man för sig att mannen med plakatet var på väg att forcera ett kravallstaket. Polisen ingrep snabbt och supereffektivt. Man stuvade in både den

plakatbärande mannen och de tillskyndande tidningsförsäljande medarbetarna i polisbil, och placerade dem i »glattcelle» (fyllfinka) — tills påvebesöket var över. Tidningar och plakat var omhändertagna för »destruktion», som det hette. Och gruppen åtalades för olaga demonstration.

När Jan Egil Hafsahl, plakatbäraren, påpekade något om yttrandefrihet och religionsfrihet, svarade tjänstgörande polis lättvindigt och bestämt: »Sådant gäller inte en dag som denna».

Domaren som åklagare

Ett par veckor senare, anlände ett papper till storfamiljen på Brandbu om åtalseftergift. Då var våra pilgrims-vänner ganska uppretade över det sätt de blivit behandlade på, och krävde att norsk domstol skulle pröva om de verkligen brutit mot någon lag, och med vilken rätt polisen beslagtogs deras egendom för destruktion.

Så kom rättegångsdagen. Norsk massmedia var på plats, liksom även Midnattsropet med sin chefsredaktör och meste kämpe när det gäller mänskliga fri- och rät-

tigheter, Arne Imsen. Vi var på plats för att ge moraliskt stöd till våra anklagade syskon, och naturligtvis för att kunna rapportera för MR:s läsekrets.

I rättegången åtog sig domaren på ett påtagligt sätt åklagarens roll. Irriterat avfärdade hon alla försök försvaret gjorde att ställa frågor till de två poliser som inkallats som vittnen. Och när poliserna i alla fall hade svårt att besvara vissa frågor, hjälpte hon dem ivrigt tillrätta. Försvarsadvokaten ville också att Pilgrimsfolkets förestandare, Jan Egil Hafsahl skulle redogöra för vilka de var, och varför de utfört protesten. Då grep domaren in mycket bestämt, och sade att det verkligen inte behövdes.

— Det är ingen som ifrågasätter deras rätt att verka och uttrycka sina åsikter! Deras förseelse består i att de utfört en olaga demonstration! förklarade hon vresigt.

När förhandlingarna avblåstes, försökte MR:s medarbetare ta ett foto.

— Jag vill inte ha det där blixtrandet härinne, rev domaren av med pondus, och tände samtidigt en cigarrett som hon intensivt blossade på, medan hon hastade ut genom dörren som bar skylten: »Rökning förbjuden». Men vi hade ju redan under förhandlingarna fått klart för oss att lagar och förbud

forts nästa sida

inte tillämpas på »rättvisans» hantlangare...

— Det föreföll som om saken var avgjord redan innan vi kom, förklarade Jan Egil sedan i Radio Maranata. Det vi upplevde som viktigast; dels att vi blev förhindrade att uttrycka det vi menade var vår yttrandefrihet, dels att åskådarna berövades möjlighet att ta del av vårt budskap — det ville man över huvud taget inte behandla i rätten. Vi har inte kommit för att diskutera detta, sa man. Polisen har begått ett fel — och så var det bra med det! Det som har skett har skett; det kan vi inte göra så mycket åt!

Till och med när försvarsadvokaten ställde frågor till den polisman som framt förklarar att yttrandefrihet var upphävd en sådan dag som när påven besökte landet, var domaren ivrig att urskulda och översläta. Polis- mannen svarade mycket svävande och besvärat att visst kunde han ha sagt så, men under så stressade förhållanden säger man så mycket konstigt ... och domaren nickade förstående. Det var på intet vis tal om att polisen skulle stå till svars för de fel som de begick.

Därmed dömdes Pilgrimsfolkets föreståndare, Jan Egil Hafsaahl till böter för

olaga demonstration. På grund av särdeles många förmildrande omständigheter, bestämdes bötesbeloppet till den lägsta summa som utdömts i Norge under modern tid: 5,00 kr till statskassan! Och åklagaren påpekade efter förhandlingarna att Pilgrimsfolket kunde raska ner till polistationen och hämta sina tidningar. På vilket Jan Egil svarade:

— Vi har inte placerat dem där, och om polisen har gjort ett övertramp och utan rätt beslagtagit dem, kan de åtminstone återbörda dem till oss! Detta skedde. Plakatet var redan förut hämtat, för att beskådas av rätten som skulle ta ställning till om det kunde anses vara olaga demonstration att bära. Vilket en enhällig rätt också ansåg.

Så var alltså rättegången slut, och pressen ägnade sina kommentarer åt det lustiga i att Pilgrimsfolket fick böta fem kronor. Efter någon fundering skrev sedan Jan Egil en artikel, för att försöka informera om vad saken egentligen gällde:

■ »Media samlade sig, förstaeligt nog, runt den moderna norska historiens lägsta bot: — kr 5,00 — kungjord i Trondheim Byrått den 25 januari 1990. Jag hade inte heller något problem med att se det komiska i situationen: Från att av polisvittnena ha varit utpekad som en 'möjlig terrorist' och en 'potentiell säkerhetsrisk', till att bli dömd att böta till statskassan det stora beloppet 5,00 kr!

Detta är emellertid en sida av saken. Den verklighet vi trots allt hade levat med i de sju månaderna som har gått efter våra 'aktioner' i Trondheim, var denna: Alla våra tidskrifter och övrigt material var indragen för 'destruktion' — och alla inblandade var dömda åtalseftergift.

Byråtsdomaren Nanne Kindt Grut började rättssa-

ken mot oss med att göra kunnigt att indragningen av våra tidningar, och följaktligen också hotet om destruktion, var *totalt lagstridigt*, och ålade polisen att återlämna allt beslagtaget material med ögonblicklig verkan. Efter sju månader fick vi alltså tillbakalevererad vår rättmätiga egendom av åklagaren, polisfullmäktige Kassbøll — sedan vår yttrandefrihet — såväl vår rätt till att förmedla åsikter, som *kundens* rätt till att få sig överlämnad åsikter — totalt var omöjliggjord av en överambitiös polismyndighet.

Det som idag återstår för oss, förutom en sju månader gammal, inaktuell tidning, och en för oss betydande förlorad inkomstskäl, är bl a följande frågor:

Vad hade hänt om vi *inte* hade dragit saken inför rätta? Sannolikheten talar för

Pilgrimsfolkets föreståndare, Jan Egil sitt sätt att förkunna Guds Ord.

Hafsaahl, dömd för Foto: STINA FRIDOLFFSSON

att de indragna tidningarna idag skulle ha kunnat återfinnas som pappersstrimlor på en eller annan kommunal sopstation — samtidigt som polisen skulle ha haft ett prejudikat att hänvisa till inför framtida, liknande situationer. Därför var det viktigt att pröva beslaget juridiskt, och få det upphävt.

Ett annat, näraliggande problem, är detta: Vad skulle ha hänt med andra samhällsmedborgare, om de olovligt tagit i beslag sin nästas egendom i över ett halvt år? Polisen skulle väl knappast ha nöjt sig med ett fatalistiskt erkännande av skulden: Sådant sker...

Finns det inga samhällsreaktioner mot myndigheternas övergrepp? Är polismyndigheten själv fritagen från straff, när bevisligen lagbrott blir uppdragade? Vad vi kunde ha förväntat, var väl

en oförbehållsam bön om ursäkt — ett beklagande, som till dags dato lyser med sin frånvaro.

Vad min 5-kronorsbot angår, överklagar jag saken, och begär att saken ska tas upp igen inför lagmansrätten. 5 kr eller 5 000 kr — min yttrandefrihet låter sig icke taxeras i klingande valuta. Den yttrandefrihet som bara gäller de tider och stunder myndigheterna i sin påstådda allmakt bestämmer, är censur.

En rättsstat kan bara upprätthållas där tankar och meningar fritt kan brytas, och upplysningar fritt kan läggas fram — utan att medborgarna riskerar repressalier för divergerande uppfattningar — eller där strömmen av information och påverkan är statligt monopoliserad.»

JAN EGIL HAFSAHL

SANTO DOMINGO

Ulla Näsholm:

FRID, UNDERBARA SYSKON!

Trettondagen var det besöksförbud på Victoria-fängelset, men vi fick lämna några kassar med mat, frukt och lite vitaminer. Vitaminerna beslagtogs som knark och när jag senare tillsammans med Roa försökte få ut dem så fanns de inte kvar i förrådet. De var kanske på laboratoriet, svarade man när äntligen skåpet låstes upp efter påtryckning från ett högre befäl och många frågor från oss. Tro det den som vill, att man skulle undersöka innehållet i vitamin-tabletterna. Burkarna var förseglade och hade ordentlig innehållsförteckning där det framgick att huvudinnehållet var A- och E-vitaminer, samt mineraler som ingick i tabletterna.

På Victoria är det värre än vanligt. För att komma tillrätta med att fångarna har

knivar så är sängar förbjudna... I vilken utsträckning vet vi inte än, utan ska ta reda på det på söndag. Besök är möjligt bara två dagar i veckan numera och överhuvudtaget görs allt för att försvåra kontakten med de intagna.

Eliseo fyller 30 år på onsdag och med det som underlag tänkte vi anhålla om att han får komma ut, nu när halva tiden faktiskt gått. Portorreal är på konferens och återkommer nästa vecka och då får han väl försöka igen eller också får vi "besvära" procuraderian igen.

På måndag kväll är vi inbjudna till Isaías församling där det är en samling med en mängd pastorer från olika församlingar. Det låter intressant och hoppas kunna förmedla maranataropet där.

Och så en personlig önskan, bara om det inte är för besvärligt: två risbollar (lamp-skärmar), vi försöker göra huset lite mera ombonat.

Förbättringarna går sakta, men alla är så glada att huset är vårt och att allt gått bra. Vi ser det som ett under, för drygt ett halvår se-

dan var det ju rättgång om huset...

Men nu ska jag sluta med att hälsa er välkomna som kommer. Vet att ni behövs. Gud välsigne er alla.

Angelica och Samuel har stort ansvar och betyder mycket för gruppen här, men man kanske kunde ta i beaktande att det vore värdefullt för Samuel att vara i Sverige under sommarens konferenser. Detta med tanke på arbetet som ligger framför och vår önskan att utvidga till andra delar och länder.

På lördag kommer doktor Doris och undersöker skolbarnen. Har en liten förhoppning att se en kontinuitet i sjukvårds- och mottagningsarbetet här och hoppas det ska fungera någon eller några dagar i veckan innan vi reser till Colombia.

Kirsti (och senare Marita också) och Maritta hoppas vi kunna gå runt till familjerna, kolla den sociala situationen och ... avlusa familjen. Det räcker ju inte bara med skolarbetet som vi nu har beklämmande erfarenhet av.

Det är nästan bara barn från de allra fattigaste områdena som går i skolan och därför behöver de hjälp med det mesta. Frukost, eller nå'n frukt när budgeten inte håller är nog ett måste nu och det vill vi försöka med.

Med allt stöd, uppmuntran och bön ni bistår med, tror vi att vi ska kunna genomföra våra intentioner.

Tack för allt ni skickat, pengar, brev, personliga och andra gåvor. Det är roligt och bra med förstärkning och framförallt att träffa Jonathan. Han är mer förändrad än man nästan trodde var möjligt. Han berättar om allt fantastiskt han varit med om i Sverige och alla underbara människor han mött.

En far- eller morbror till honom var med till flygplatsen och mötte. Det är en man i "staten" med en del inflytande och en del att säga till om. Han visste inget om att Arne inte fick komma in i landet och blev förskräckt över dessa tingens ordning. Han har sett Arne på nå'n födelsedagsfest hos Isaías... I alla fall ska han om några veckor tala med

forts nästa sida

sin vän presidenten för högsta domstolen och påpeka hur förfärligt det är att en pastor som kommer hit för att hjälpa landet bara blir utmotad vid gränsen... Det är ju bra att påtryckningarna fortsätter...

Maritta Prybil:

FRID, ALLA SYSKON!

Här öser regnet ner dagligen. Det har det goda med sig att temperaturen blir mer angenäm.

Eliseo hade tänkt flytta till annat fängelse inom Santo Domingo. Men han backar nu efter avrådan både från Roa och oss. Jeori kom och frågade om han får bo i storfamiljen. Han sade sig ha svårt att leva som frälst hemma.

Angelica Pio Perez:

FRID, SÄRSKILT ALLA SMÅ-SYSKON!

Idag är det en regnig dag, som jag skall använda till att skicka er en liten hälsning.

Det är lugnt i huset, för vi har gett barnen skolledigt. (För idag.)

Belkys och Ulla har just åkt till Colombia och Samuel är i Barahona (14 mil utanför Santo Domingo) och hälsar på Marcelino och Artemio. De behöver all uppmuntran de kan få. Marcelino har sagt att han vill ge

upp kampen bara han blir fri.

Jo, och så vill jag tacka er för att ni hjälper oss på alla sätt ni kan. Jag vet ju, att ni ber för oss och de fattiga barnen i skolan och de nyfrälsta, varje morgon. Tack för pengarna. Det är en stor glädje att kunna ge barnen frukt på rasten.

Jag köpte ett par tennis skor till en flicka som alltid kom i trasiga badskor. Hon blev stormförtjust fast de var lite för stora.

Sen ska doktoran köpa ut medicin så vi kan ha mottagning på fredag. Klinikerna här är förskräckligt dyra och opålitliga. De statliga är riktigt farliga.

En grannfru och en blind kvinna blev glad för kassar med mat som de fick.

Det är verkligen en glädje att vi tillsammans med er kan räcka ut en hjälpande hand, till dem som behöver det.

Annars mår vi bra allihop. Vi har haft torgmöte och delat traktater. Isaias bjuder oss ofta till sin och andras kyrkor för att vittna. Många vill höra Jonatans vittnesbörd. Det ger stung i hjärtat på hans gamla vänner och flera har tagit emot Jesus. GUD VÄLSIGNE ER!!

Tony Eriksson:

FRID, KÄRA SYSKON!

Ja, så har jag landat efter alla om och men. Har inte hunnit akklimatisera mig ännu, men jag vet att det inte tar lång tid.

Igår var vi på mötet och fick träffa många nya ungdomar där. Det är en stor glädje att se vad Gud har gjort här. Kan inte förklara, som vanligt, vad jag upplever — men ni förstår nog.

Tack för allt stöd. Många tusen kramar till var och en av er. Glömmer er aldrig.

BÄLLSTA MIS — en vision blir v

Maranataförsamlingens huvudkvarter i Stockholm sjuder av liv. De paviljonger som placerats där och gjorts iordning till hotellrum, är nu klara, och vi kunde häromdagen lösa ut hotelltillstånd för dem.

Nu har vi redan hotellgäster från hela världen. Församlingen inbjuder grannar och övriga intresserade till valborgsmässofirande med vårbrasa på ången utanför fastigheten, och därefter till tältmöten på f d skolgården fram till pingst. Läs här om arbetet — och välkommen att vara med!

Bällsta Missionscenter växer så det knakar. Hotellannexen hann knappt bli färdiga, innan vi fick en hel grupp gäster av skilda nationalite-

radio- och studioarbetet ska få ändamålsenliga arbetsutrymmen. Ekonomisk förvaltning, bokföring och administration i övrigt kräver

ter. De har helinackordering, och alltså serverar vi dem mat tre gånger om dagen. Dessutom behöver naturligtvis utländska gäster information och hjälp på många andra sätt.

Det kändes som lön och löfte inför framtiden, när söndagen efter den första intensiva arbetsveckan, några utländska gäster kom till förmiddagsmötet, inbjudna och tolkade av församlingens språkkunniga medlemmar. Missionsfältet har kommit till oss!

Pilgrimsskolan pågår kontinuerligt. Förskola och daghem är under utveckling, och lokal efter lokal iordningställs för att de skiftande arbetsuppgifterna när det gäller församlingsarbetet, hushåll, städning, hotellets skötsel och tidnigns-

mycket arbete. Det handlar ju om pionjärinsatser för att lägga upp förvaltningen av Bällsta Missionscenter så att arbetet i allt kan utformas enligt den mönsterbild vi har i Guds Ord.

Under ett församlingsmöte nyligen, påminde vår förståndare om förtroende, ansvar och möjligheter vi har fått genom Bällsta Missionscenter:

— Ett *missionshotell* fungerar endast med personal som är brinnande i anden.

— För att kunna utvecklas som ett Guds folk, måste vi göra oss av med laster och böjelser som uppskattas i världen, men är förödande i församlingen. Vi måste likbildas med Kristus!

— Alla som arbetar i gemenskapen måste bära Ko-

MISSIONSCENTER erklighet

Text: STINA FRIDOLFSSON

nungens bild. Det gäller då att den inte är utslätad eller bortnött. Vi måste ständigt leva i förnyelse! Inte vara proppar, utan livsförmedlande kanaler. Allt som inte är ett verk av den helige Ande, är meningslöst.

— Ljumhet och materialism är som aids för kroppen — immunförsvaret förstörs, när man drabbas av detta virus.

Detta och mycket annat, när det gäller både principiella och praktiska frågor, tar Arne Imsen upp på de ofta återkommande församlingsmötena. Och den lilla kämpande skaran på Bällsta Missionscenter lyssnar och försöker praktiskt leva ut den undervisning vi får, så att världen kan se att det vi tror på kan förkroppsligas!

Flera småbarnsmammor tar med sig barnen till Bällsta för att hjälpa till i arbetet: Katrin för att måla skyltar om hotell och mötesverksamhet, Vivianne för att städa hotellet och Susanne för att laga mat. Andra mödrar sköter skolundervisning, matlagning och organisation av det praktiska arbetet. De äldre skolungdomarna hjälper till med barnpassning, städning, dukning och disk. Ett par ynglingar bygger musikstudio tillsam-

mans med Peder.

Folke och Verner är outtröttliga när det gäller byggnationen — innefattande både att kontakta firmor vars tjänster vi behöver, och övervaka deras arbete.

Tage, Hans och Nisse svarar för reception, jourtjänst och övervakning av hotellet. Britt sköter bokföring, Ulla kassa, Agneta radioprogram och Per-Arne anskaffning av möbler till hotellet. Mikael trycker, Claes reparerar pianon och Irene sätter upp tidningen Midnattsropet — ja, det går inte räkna upp alla skiftande arbetsgrenar som kräver sin man på Bällsta. Och alla deltar dessutom engagerat i församlingsarbetet.

Som projektledare, själsörjare, siffergranskare och hotelldirektör finns Arne Imsen alltid på plats för att lösa de kniviga frågorna så att allt utvecklas planenligt.

Häromdagen bjöd församlingen några tjänstemän i Stockholms stad på lunch. Det var Stig Johnsson, Esbjörn Spira och Kaj Alm. De gick genom paviljongerna och huset, och fick del av idéer och planer. Arne Imsen uttryckte sin tacksamhet över deras sätt att

Katrin Estévez i full färd med att måla skyltar.

förhandla i en situation som var mycket infekterad av fördomar och hets mot Maranataförsamlingen i allmänhet och Arne Imsen i synnerhet:

— Ni var de första som på ett seriöst sätt ville sköta förhandlingar med Maranataförsamlingen, då man från fastighetskontoret deklarerat att vi överhuvud taget inte var värdig förhandlingspartner, utan endast förtjänade att kastas ut från Bällsta!

Direktör Stig Johnsson gjorde sig vid det festligt dukade lunchbordet till tolk för de besökande tjänstemännen, och uttryckte glädje över det fina byggnadsproj-

ektet som börjar ta form, och att restaureringsarbetet gått så långt, och önskade oss all framgång.

Det var med en sällsam känsla vi lyssnade till detta erkännande från Stockholms stads tjänstemän. För mindre än ett år sedan stod gruppen som lever och verkar på Bällsta under hotet av ett vräktningsbeslut!

Det är Gud som placerat maranatafolket på Bällsta. Det är Gud som är mån om att det ska finnas ett fungerande missionscenter just där; mellan travbanan och flygfältet. Och därför kunde inga krafter rubba oss därför.

Vi upplever spänning och inspiration i att vara med i uppbyggnads- och pionjärarbetet. Och det finns plats för flera! Skulle du som läser detta vilja vara med och arbeta på Bällsta Missionscenter? Det behövs receptionister, lokalvårdare, lärare, barnsköterskor, kock, kamrer, siffergranskare, tryckare...

Flera firmor, när det gäller snickerier, rörläggningar, el-

forts sidan 26

DET NYA EUROPA

forts från sidan 9

trumpet, och talar allt oftare om »vårt gemensamma europeiska hus».

Murarna faller

I juni 1989 väljs det tredje Europaparlamentet — denna gång med 518 representanter från de tolv medlemsländerna. Församlingen är knappt konstituerad förrän den gästas av celebert öst-besök. Den 6 juli 1989 talar nämligen president Gorbatsjov till parlamentarikerförsamlingen i Strasbourg. »Vi önskar ett närmare samarbete inom 'det europeiska hemmet', och en integrationsprocess från Atlanten till Ural», kunde presidenten förtälja. Det gamla romarrikets öst/väst-gränser håller än en gång på att få giltighet. Nord/syd-gränsen hade toppmötet EF-EFTA i Bryssel nyss utstakat, där nödvändigheten av en stark sammanhållning mellan Nordeuropa och Sydeuropa blev betonade.

Efter Strasbourg-mötet följer några hektiska höstveckor — veckor då murar faller och gränser forceras. »Den sista synliga skiljelinjen mellan öst och väst har fallit», var medias beskrivning av den förhatliga Berlinmurens fall. En sammanslagning av Öst- och Västtyskland är plötsligt inte längre en utopisk tanke. 62 miljoner tyskar från väst är färdiga att omfamna sina 18 miljoner medbröder från öst.

Polen, Tjeckoslovakien, Rumänien, Bulgarien — alla är de politiska vittnesbörd om ett Europa i förändring — Det nya Europa.

Vid årsskiftet 89/90 besöker president Gorbatsjov åter väst — denna gång Italien. I sitt tal i Julius Cæsar-salen i Rom talar han varmt för ett »all-europeiskt» toppmöte — helst före utgången av 1990.

Aftenpostens Bryssel-korrespondent Per Nordrum: »EF är som en magnet på det övriga Europa. Enhetsmarknaden blir en solid »byggkloss» i det nya Europa som vill och bör bli utformat — det blir en annan och verklig gemenskap mellan öst och väst. I kontinental europeisk terminologi kom-

mer nog många att kalla en sådan EF-skapelse för en union...»

Ovanstående är en kortfattad översikt över »Europatanken», sådan vi möter den i historien, och i vår egen samtid. Den tredje dimensionen — i framtiden — har Bibeln med klara ord beskrivit för oss.

I Uppenbarelseboken 17 talas om »konungar» med »ett och samma sinne», riken och dess ledare, samlade omkring en gemensam idé om samhörighet och tillhörighet.

Genom kung Nebukadnessars drömsyn, profeten Daniels egna visioner — och Jesu egen uppenbarelse till sin tjänare Johannes, får vi en inblick i »ändens tid», där dessa förenade riken utgör en betydande maktfaktor.

Det finns knappt något tvivel om att de ovan nämnda rikena kommer att finnas innanför det antika romarrikets gränser. Det är riket »som blev sårat till döds och vars dödssår blev läkt». (Upp 13)

Det är inte utan profetisk förundran man läser i Cecchines bok *The European Challenge 1992*: »Det Europa som nu skapas minner om renässansens Rom som använde det antika Roms stenar som byggnadsmaterial. Det är uppenbart att vi suger näring från resterna av ett Europa som var dött».

Profeten Daniel beskriver ett »delat rike» som senare »skall blanda sig med varandra genom giftermål (ingå förbund), kap 2, v 41 och 43. Rikets ledare är »köpmännen på jorden», och ömsesidiga avtal och gränser för »köpa och sälja» är en bärande kraft i dess sammanhållning. (Upp 13 och 18) »Vilkas krämare var stormän på jorden», heter det i rotprofetian i Jes 23.

Rikets förberedelse

Ett rike, där trohet mot »idén» är av allt övervägande betydelse, skapas inte över en natt.

Jean Monnet, »Europas far», skriver strax före sin död år 1979: »Om jag skulle börja om och skapa ett förenat Europa, skulle jag börja med barnen.»

Om Monnet var avskuren

från möjligheten, var det andra som var redo att ta upp handsken. En av de första arbetsuppgifterna de folkvalda i Europaparlamentet (1979) började med, var att utarbeta en europeisk läroplan.

Det var många prominenta specialister som sattes på arbetet. En av dem, Wolfgang Mickel, professor i vetenskaplig politik vid den pedagogiska högskolan i Karlsruhe, skriver i sin bok »Europäische Bildung» att man nu arbetar för en mera omfattande »koordinering och harmonisering» av skolverk, utbildningskrav och forminnehåll. Han skriver varmt för att vägen till den totala europeiska enheten går genom »att bygga ned skillnaderna i utbildningssystemen och besegra all politisk och psykologisk hämning och ångest på det regionala området.» Den övergripande målsättningen är att få en internationalisering av utbildningsväsendet och barnuppfostran!

Harald Kästner, ledare för skolgruppen i sekretariatet för kulturministeriet, har också skrivit om detta. Han ser »europeisk uppfostran» som en del av de internationella strävandena för ett samlat och starkt Europa.

EF har vidare fört in begreppet »gemenskapsanspråk». Det ska ge »en ny identitet och en gemensam språkpolitik».

Kästner är vidare med på att utarbeta »de tio teser för de europeiska skolornas uppgiftsområden». Vi noterar bland annat en av teserna där det heter att »undervisningen ska bidra till att skapa europeisk identitet».

Målet är klart: Alla ska stöpas i samma form, tänka och handla lika. Det är massan, inte individen, Europa behöver.

Känner man till historien något, då är den likatänkande och handlande massan inte okända fenomen. En blick i historiens backspegel kan berätta för oss att »Gleichschaltung» var nödvändigt i det tredje riket för att eliminera allt motstånd.

En blick i Ordets spegel framåt, berättar för oss om den totalitära statens uppkomst som »ett vilddjur som

stiger upp ur havet.» (Upp 13:1) Havet är en bild på »folkhavet». »Att vara ledare är att bevaka massorna» skrev Hitler i »Mein Kampf». Havet är »massornas» område. I oceanen är alla droppar lika. De följer och åtlyder djupets strömningar och vindarnas kast. Det är därför »Gleichschaltung» är nödvändigt. Ingen ska utmärka sig — ingen ska opponera sig.

»...och hela jorden såg efter vilddjuret ...och alla jordens inbyggare skola tillbedja det» (Upp 13:3 och 8)

Det var propagandan som skapade Hitlers rike. Det kommande antikristliga imperiet kommer också att bli en produkt av påverkan. Det rikets propagandaminister kallar Bibeln för »det andra vilddjuret» (Upp 13:12). Det har inte »havet» som sitt upphov, men »jorden». Goebbels var ingen massmänniska. Han föddes på kulturens toppar; ett geni bland massans miljoner. »Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden, och det kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret ... och det förvillar jordens inbyggare... (Upp 13:11-14)

Ser vi då inte förförelsen i dagens propaganda? »Det nya Europa» och dess ledarskap, framställs allt oftare som vägen till »fred i vår tid». Deras handtryckning är vår trygghet, tror vi — och blir förförda. Arma Europa. Yttersta tiden är över oss!

»Bäst de säga: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan.» (1 Tess 5:3)

Finns även att beställa på kassett

Orderadress:
Pilgrimsfolket
Nyhus 276O
Brandbu, Norge
Tel: 00947-60 311 99

– Vi ska inte
likna Batman
eller
rockstjärnor

Vi ska likna Gud

I början av februari 1990 reste Pilgrimsskolan på sportlov i Drevdagen. Där var det ungefär en halv meter snö.

Vi åkte pulka, skidor och skridskor. Det var tre möten varje dag. Per Arne, Christina, Stina, Bente, Gertrud och Tage hade bibelstudium med oss.

På kvällarna hade vi väckelsemöten. Många blev andedöpta. Några blev frälsta. Alla fick möta Gud.

Vi fick lära oss att inte vara lika varandra, för Gud har skapat oss olika. Vi ska inte likna Batman, Spindelmannen eller rockstjärnor. Vi ska likna Gud.

Vi fick också lära oss att dela med oss till andra.

Det var roligt att vara med

på sportlovsveckan, tycker Ellinor, Josefin, Linnea, Mattias, Benjamin, Birgitta och Britt.

Lyssna till RADIO

MARANATA

JÄRVA 91,1 MHz:

Månd – torsd 8.00 – 8.30,
fred 19.00 – 19.30 (arabiska),
19.30 – 20.00 (spanska),
20.00 – 21.00
sönd 9.00 – 10.00

STHLM CITY 88MHz:

Sönd – torsd 8.00 – 8.30,
onsd 19. – 20.00
månd 18.00 – 19.00

ÖREBRO 95,3 MHz:

Tisd 20.15 – 21.15,
torsd och lörd
20.00 – 21.00,
onsd, fred o. sönd
9.00 – 10.00

Ulrika Lundström

Ulrika såg förvandlingen:
— *Det strålade
om dem!*

— *Då jag såg den förvandling mina anhöriga genomgått, greps jag av en längtan att få börja om med Jesus där jag en gång vikit av från hans väg...*

Jag tackar Gud att jag efter fyra år blivit frälst igen, och fått flytta in i storfamiljen på Humlegården i Örebro.

Under min tid borta från Maranata försökte jag finna mej tillrätta i andra församlingar, men fann att jag var lika tom när jag gick, som när jag kommit.

Med tiden fick jag kompisar som jag följde med ut för att söka efter den lycka och glädje som världen har att erbjuda.

Men världens falska lycka och glädje kunde inte fylla de tomrum som ropade efter Gud.

När jag efter allhelgonahelgen träffade min mamma

med familj, som varit på Bällstakonferensen, såg jag att de hade mött Gud, för det liksom strålade om dem.

Då såg jag på mej själv och upptäckte att jag långsamt hade glidit bort från Gud.

Jag greps då av en längtan att få ta emot Jesus i mitt liv, och att få börja om med honom där jag en gång hade vikit av.

Jag kom till nyårskonferensen på Bällsta där jag fick ett härligt möte med Gud. Där blev jag också starkare i tron på att Jesus lever och att Jesus kommer snart.

Välkommen till MARANATA

*Hur ljuvligt det är
att möta...*

... på väg mot Jerusalem, En återlöst syskonskara, När ensam man vandrar hem
Det är som en fläkt ifrån ifrån ovan, Som Herren oss sänder ner Att stärka den trötta vandrarn, Som upp emot himlen ser.

Det finns ej jordiskt släktskap, Ej något fostbrödraband som sluter hjärta till hjärta, Så fast uti främlingsland Vi hava ju alla tillsammans en tro, en Frälsare kär Som barn utav samme Fader, Vi följa hans budord här.

Den glädje som världen giver, En kristen ej lockar mer Ty ack, i den yttre glansen, Han blott fåfänglighet ser Men bjudas vi här att få möta En grupp utav Herrens små Hur ljuvliga högtidsstunder Vår Fader oss giver då!

★★★

VÅREN är här, och med den planering för semestrar och konferenser. Maranatafolket, som valt att i liv och lära kämpa utan subventioner, och vad som i övrigt erbjuds genom ekumeniskt och politiskt engagemang, inbjuder till ett antal konferenser, som helt konsekvent är annorlunda till sin karaktär. Det är annorlunda, att samlas utanför lägret.

ALLA maranatafolkets konferenser är utan fasta avgifter för mat och logi. Vi tror att den heliga principen i Guds Ord:

"Den som hade samlat mycket hade intet till överlopps, och den som hade samlat litet, honom fattades intet" om utjämning bland Guds folk, gäller också idag. Under många år har vi upplevt välsignelse av att genom frivilliga offer täcka också de kostnader en konferens betingar.

VÅR BÖN och förhoppning är att varje timme vi firar gudstjänst tillsammans, sanningen om Jesu tillkommelse, med allt vad det innebär för Jesu lärjunge och brud i denna tid, ska bli mera verklig för oss!

Mätte varje konferensdeltagare få ett förnyat möte med Gud, så att han drabbas av första kärlekens glöd och blir själavinnare i allt vad han är och gör!

MARANATA —

NY
LOKAL I
STOCKHOLMS
CITY

Akonferens!

VÄCKELSE- kampanj

19 maj-3 juni

Maranataförsamlingen
inviger sin nya möteslokal
i Sthlms city fd Birkakyrkan, St Eriksg 89
•Stor konferens i PINGST•
För inf & anmälan ring 08-733 97 83

MIDSOMMAR i Ljungsbro 22-24 juni

För inf & anmälan ring 013-681 61

Maranatafolkets SOMMAR- KONFERENS 14-22 juli

För inf & anmälan ring 019-964 72

ARNE IMSEN, Jan Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Per Arne och Christina Imsen, Kjell Hägerman,
Tage Johansson, Folke Jakobsson, Robin Widén m fl. Fr Sto Domingo; fam Prybil.

väckelseropet i tiden!

Maritta, här i sitt kök, hinner förutom att sköta hemmet, även besöka grannar — lägga om sår, ge sprutor och räcka en hjälpsam hand där det behövs.
Foto: ANNAKATRIN GUSTAFSSON

och dominikanska arbetare i kommuniteten. Vara mamma helt enkelt, med allt vad det innebär. Ungdomarna kallar Maritta och Bertil för mamma och pappa, och så fungerar de. Även för syskonen i fängelset hinner de ha

omsorg om och deltar med engagemang i den fängelsemission som församlingen har och som nog är den viktigaste delen av arbetet.

Bertil som var den som först tvekade att resa så

långt bort har anpassat sig så att han tycker nästan han kommit till paradiset. Tänk att det är sommar och varmt året om och att man har palmer och blommande buskar på tomt...

Han hjälper till i framställningen av donuts, som kommuniteten säljer för sitt uppehälle och han kör ofta bilen på försäljningsrundorna. Spanska är inte det lättaste, så om han grälar blir det på svenska. Det slutar oftast med att man skrattar tillsammans och då är ju språket detsamma...

På mötena vittnar han, förmedlar ord av uppmuntran eller förmaning och då tolkad av sin dotter.

— Det är viktigt att det inte blir mina ord eller tankar som förmedlas, utan det som Gud vill ha fram. Här behövs man på ett annat sätt än i Sverige, exempelvis i mötena. Men min egentliga uppgift tror jag är i förbönens tjänst, det har jag fått att förvalta.

Angelica, dottern som nyligen gift sig med Samuel blir nu ytterligare en orsak till att banden knyts ännu

hårdare till landet och folket.

— Vi tar en dag i taget, säger Maritta förnuftigt, på frågan om framtiden. Vi vet ju ingenting om morgondagen, men just nu känns det riktigt att vara här.

Människor har annorlunda tänkesätt och reaktionsmönster i detta land. Hur kan man komma tillrätta med det när man lever i daglig arbets- och mötesgemenskap. Det är inte alltid så lätt, men Guds ord finns där som ett rättesnöre och kan förvandla, befria och frälsa människor.

Med människor som är villiga att offra sig och ge av sitt överflöd, sin tid och kraft går verket framåt och människor blir frälsta. Där kan alla vara med. På ett eller annat sätt. Några får gå och andra offra och bedja. Målet med *allt* som görs i missionens tjänst är människors frälsning.

Maritta och Bertil är ett bevis på att Gud tar ut människor som är villiga att ge av sig själva och att han använder dem som i allvar söker vägar att tjäna honom.

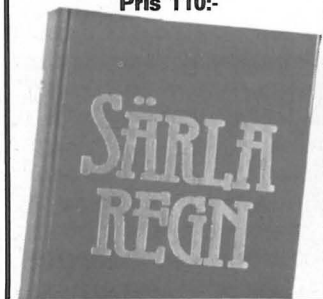
SärLaRegn

•684 väckelsesånger
•rekommenderad tonart

— Den största väckelsekristna sångsamlingen i Sverige —

Inbuden i korallklotband

Pris 110:-

BÄLLSTA...

forts från sidan 21

, vatten- och avloppsinstallationer, är dagligen på Bällsta och arbetar för att iordningställa flera hotellrum, kök och kafeteria.

Församlingen förbereder dessutom möten i Göteborg, årsmöte, påskkonferens och tältmöten.

Välkommen till arbetsgemenskapen på Bällsta Missionscenter! I Guds rike blir ingen arbetslös!

Tjänstemän från Stockholms stad på rundvandring i de nybyggda annexen.

LIVE

inspelning

Den första sångkassetten från
Bällsta MISSIONSCENTER

Orderadress: Studio MRM, Box 20134, 161 02
BROMMA, tel 08 - 733 97 83

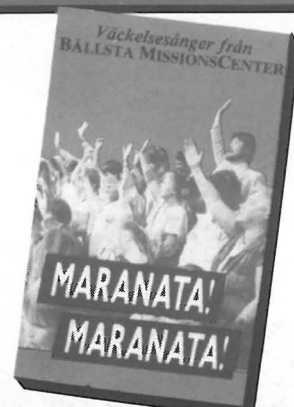
Pris: 65:-

SIDA A:

- Maranata, Maranata
- Se dagen kommer
- Det var nåde, ja, åde
- Bortom månen
- Förundrad jag hör
- Ordet om korset

SIDA B:

- Under jubelsång
- Jesus har frälst min själ
- Et herlig liv
- Den som vinner
- Himlens konung
- Såsom hjorten trängtar

JESUS

— Din Enda Räddning!

Appell av ALF PETERSON:

Det finns många religiösa utbud i vår tid som säger: Kom till oss! Lyssna på det här! Här är din framtid! Det är erbjudanden för att få en slags inre tillfredsställelse i livet. Men endast en är medlare mellan Gud och människor — Jesus Kristus! Han är svaret på allt, och han vill bli herre i ditt liv.

Jesus säger i Matt 7:13-14: *»Gån in genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den.»*

Kanske du som läser detta haft det arbetsamt och bekymmersamt genom livet. Andra går ut och har trevligt med sina vänner; du sitter kanske ensam hemma.

Hur skulle det vara att börja ett nytt liv på det sätt som Jesus föreslår; genom att söka upp den trånga porten som leder in i Guds rike? Det är inte ett alternativ till en annan väg, utan det är den enda vägen. *»Gån in genom den trånga porten.»*

Det gäller för människan att söka upp den här trånga porten som alltså är Jesus Kristus själv. Du måste komma till Golgata, och uppleva vad Jesus gjorde där. Kristenheten är helt avhängig av detta drama; när Jesus offrade sitt liv för våra synders skull. Han tog vårt straff på sig, han bar våra synder på Golgata kors, och därvid förlät han våra synder.

Varför inte omedelbart bestämma dig för att bli frälst? Tacka Gud för Jesus Kristus; tacka Jesus Kristus för att synderna är förlåtna i hans namn, och ta emot frälsningens gåva!

Det är inte lätt att komma in i Guds rike. Somliga försöker göra vägen lättare idag. Det verkar på sina håll som om porten har blivit vidare, men Jesus själv säger att den är trång. Vi kan inte ändra på detta faktum. Ju mera sekulariserad världen blir, och bortkommen från Gud, dess svårare blir det att komma in i Guds rike. Men Jesus är vägen, sanningen och livet.

Jesus säger nu till dig, som kanske haft det mycket svårt i livet: *»Kommen till mig I alle som arbeten och ären betungade, och jag*

skall giva eder ro för edra själar». Kristus uppmanar att söka vägen in i Guds rike, den väg som är han själv. Han erbjuder sig som försoningsmedel inför Gud för din skull. Det vore väl underbart att bli fri från den börda som synden utgör i ditt liv?

Många av vår tids människor hinner inte med att söka frälsning. De anser att allt annat är viktigare. Men Jesus säger: *»Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.»* Han säger också: *»Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?»*

Nya religiösa rörelser

Det finns så många religiösa utbud i vår tid som säger: Kom till oss, lyssna på det här! Det här är din framtid! Inte mindre än 14-15 000 nya religiösa rörelser har kommit till i USA de senaste 15-20 åren. Alltså en uppsjö av religiösa erbjudanden för att få en slags inre tillfredsställelse i livet. Men det finns endast en medlare mellan Gud och människor — nämligen Jesus Kristus. Han är svaret på din inre oro, dina bekymmer, din ångest och ensamhet. Jesus vill bli herre i ditt liv.

Det finns inget större och härligare liv att leva, än det med Jesus Kristus. Det ger verkligen *glädje*. Visst är det kamp och strid, men ingenting uppväger det Jesus ger i en människas liv. Han blir

din glädje, din fröjd, din starkhet!

Jesus stod en gång utanför Jeriko och ropade till människorna som vandrade hem från Jerusalem efter festligheterna i samband med påskan: *»Om någon törstar, så komme han till mig och dricke!»* Jesus sa också: *»Den som vill, han tage livets vatten för intet!»* Det sa han om Anden, vilken de skulle få som trodde på honom. Tänk, att någon kan erbjuda en frälsning som ger inre tillfredsställelse!

Du kanske anser att ditt liv misslyckats, än om du har alla yttre förutsättningar att trivas och ha det bra. Den tomhet och det mörker du har inom dig, har inte blivit mindre genom alla traditionella, religiösa fester vi firar. Jesus Kristus erbjuds dig här och nu! Du kan känna dig privilegierad över att få höra talas om Jesus Kristus, som erbjuder sig att förvandla ditt liv och göra en ny skapelse av dig. Du blir född på nytt när du tar emot Kristus. *»Det gamla är förgånget, se, något nytt har kommit»*, heter det i Guds Ord.

Tiden går. Du bör ta vara på tiden, och inte låta den fly ifrån dig. Tiden är dyrbar. *»Köp tiden»* står det i Ordet. Jesus säger: *»Söken, och I skolen finna!»* Du har sökt på fel ställe, om du inte fått tillfredsställelse i ditt hjärta. Världens nöjen ger inget, du är trött på allt och har lekt färdigt i livet. *Jesus Kristus är din enda räddning. Ta emot honom — nu!*

KRONA och ROT

Fridshälsning
MAY-GRETHER NORBERG

Ytligt sett är vårt liv likt den blomstrande liljans liv. Men under ytan bör det finnas den kraft som trädets rötter äger.

Det är en väldig bild på hur olika Gud och människor ser på andra människor.

Människan ser på det som är på ytan, hur vi ser ut och det sk yttre kristuslivet som kanske inte alltid är så representativt. Men djupt därinne dolt för människans ögon finns det något annat. En hemlig gemenskap med Gud.

Människan är intresserad av liljan som blommor, Gud är mer intresserad av rötterna. Han önskar ge dem mer styrka.

Först när han får det, kan liljan blomstra på det sättet den ska. Det blir något som syns och märks i omgivningen. Kanske inte som du eller jag har tänkt oss men som Gud vill — så fantastiskt. Detta liv får vi först och främst i bönevrån ensamma med Gud. Där blir det en personlig kontakt med honom som ser i det fördolda. Han som har en plan med våra liv.

"Herre, du uttrännsakar mig och känner mig. Evad jag sitter eller uppstår, vet du det; du förstår mina tankar fjärran ifrån. Evad jag går el-

ler ligger, utforskar du det, och med alla mina vägar är du förtrogen. Ty förrän ett ord är på min tunga, se, så känner du, Herre, det till fullo. Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand. En sådan kunskap är mig alltför underbar, den är mig för hög, jag kan icke begripa den."

Tänk att du och jag får leva i denna gemenskap med Gud om vi vill. Det handlar om din och min vilja. Gud har redan sökt oss, frälst oss. Men kommer vi vidare på trons väg? Vi måste växa till i vårt kristusliv. Vara rotade, så att även om kronbladen faller av har vi näring i roten, Jesus Kristus. Han kommer snart. Det gäller att hålla ut även om kampen är hård.

Vi måste veta vem som är i centrum i våra liv. I Johannes 15:4 säger Jesus: "Förbliven i mig så förbliver jag i eder, såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv utan allenast om den förbliver i vinträdet så kunnen I det ej heller om I icke förbliven i mig."

Illustration: ANNA KATRIN GUSTAFSSON

Det är vi som gör MIDNATTSROPET:

Chefred o.
ansvarig utg.

**Finn Arne
Imsen**

Redaktion o. layout:

**Per Arne
Imsen**

**Stina
Fridolfsson**

**Irene
Dahlberg**

Sättning o. montering:

**May-Grethe
Norberg**

**Annakatri
Gustafsson**

Tryckning:

**Mikael
Eliasson**

Distribution:

**Anita
Eriksen**

Box 3084, 161 03 Bromma. Tel 08-733 97 83, 37 00 38.
Utkommer med 12 nummer om året.

Midnattsropets postgironummer: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: 60:- per år. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1990.